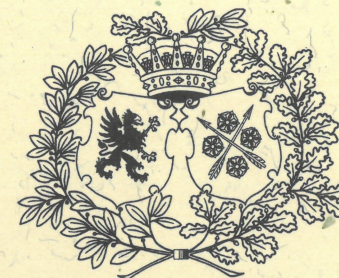

X-O Graf Tryckeri AB

Södermanlands-Nerikes Nation
Majhälsning till landsmännen 74 - 2001

Södermanlands-Nerikes Nation
Majhälsning till landsmännen 74 - 2001

Innehåll

Glad vår!	3
Från höst till höst, av Anders Frigell	5
Nationens återfunna filmskatt, av Jan-Olof Smedberg.....	7
Grupporträtt med utrikesminister, av Anders Ehnmark	15
Det gamla Carthago, av Gunnar Redelius	18
Något om livet i Carthago, av Lars Gombrii och Volmar Sjöström.....	26
Avlidna landsmän	31
In memoriam.....	31
Från vår till vår, av Thomas Neidenmark.....	33
Nationens ekonomi, av Kristoffer Löf	42
Nationens föreningar	43
Nationens ämbetsmän och nämnder	44
Nya medlemmar i Seniorföreningen	48

Majhälsning till landsmännen startade år 1928. Den utges sedan 1974 av Södermanlands-Nerikes nations Seniorförening. Register för tidigare årgångar finns i Majhälsning 1937, 1947, 1957, 1967, 1982 och 1992.

Majhälsningen distribueras genom

Södermanlands-Nerikes nation

S:t Olofsgatan 16

753 12 Uppsala

Tel.: 018/15 40 60

Fax.: 018/15 40 64

Hemsida: www.snerike.se

Glad Vår!

Våra stövtåg i den sömmland-närkingska historien fortsätter, såväl i den äldre som i den mer närliggande, vilket hjälper upp minnet hos gamla landsmän och förhoppningsvis väcker intresse och förundran hos aktiva landsmän

Värdefulla bilddokument döljer sig i porträttkatalogerna och nationens fotoalbum, som nu förvaras på ett betryggande sätt i Stavenowska, men även i de filmer som arkivarien Magnus Danielsson och Seniorföreningens förre ordförande Jonte Smedberg plockade fram ur en gammal senapsburk i Engelska villans källare. Genom deras insatser är nu filmerna både restaurerade och överförda på videokassetter. En första visning skedde på föreningens årsfest i oktober 2000 och nya visningar planeras. Om de minnen som ett bläddrande i porträttkatalogen kan väcka berättar förre medarbetaren i Expressen m. fl. massmedia, Anders Ehnmark, som förvånas över att så få av hans studentkamrater från Eskilstuna sökte sig till nationen. Kanske skulle han haft stor glädje av en katalog från KTH eller Handels, men då hade artikeln inte platsat i Majhälsningen.

I den andra årgången av Majhälsningen 1929 redovisas nationens första utvidgning i kvarteret Rosendal genom inköpet för 88 000 kr av änkefru Anna Geijers gård vid S:t Larsgatan, som innehöll fyra bostadshus och några uthus. Därigenom kom man i besittning av den märkliga f.d. Morinska studentkasernen, snabbt omdöpt till Carthago, som bildade gräns mellan de två tomterna. Gunnar Redelius, med ett förflutet hos Riksantikvarieämbetet, bodde i huset och har grävt vidare i dess historia. Granne med Redelius fanns en tripplett som beboddes av juristikstuderandena Lars Gombrii och Wolmar Sjöström. De redovisar sina äventyr under husets sista skälvande minuter, eller snarare år.

Efter en redovisning över de landsmän som avlidit under året, kommer vi tillbaka till aktuell tid, med Förste kurators redogörelse. Denna följs, också som vanligt, av Andre kurators korta berättelse över nationens ekonomi, där man kan ana dramatiken om den hotande indragningen av spritillstånden. Som en tidigare landshövding sade för många år sedan, när en liknande fråga var uppe för prövning: "Menas det att man inte ska kunna slinka in på sin gamla nation och få sig en grogg på kvällen? Det är ju för djä. ... Det måste vi ändra på." - Det är klart att man ska kunna få, bara det sköts snyggt. För att visa att det står stor mängd landsmän stödjande bakom kuratelet och nationen bifogas till denna skrift den imponerande förteckningen över Seniorföreningens medlemmar.

Redaktören

harald.rydberg@swipnet.se

Seniorföreningens styrelse

Anders Frigell (ordf.)
Lena Trotzig Andersson
Agneta Björnsjö
Per Carlsson
Matias Eklöf
Per Göran Forsberg
Lars Gombrii
Göran Rehn
Lotta Snickare

Inspektor
Leif Lewin

Skattmästare
Gunnar Ekman

Förste kurator:
Thomas Neidermark
1Q@snerike.se

Seniorföreningens ordf.:
Anders Frigell
S:t Johannesg. 12
753 12 Uppsala
018/ 14 45 04

Majbålsningens redaktör
Harald Rydberg
Blåhakevägen 17 A
756 52 Uppsala
018/ 32 01 36

Seniorföreningen är öppen för nya och gamla landsmän och landsmaninnor och andra intresserade och gynnare av nationen. Detta betyder att Du kan uppmana de vänner som gärna följer eller vill följa med på nationens fester att bli medlemmar i vår förening. Föreningens postgironummer är 2 59 06-9. Medlemsavgiften är 54 kr (Obs!) för årsbetalande och 300 kr för ständigt medlemskap.

Från höst till höst

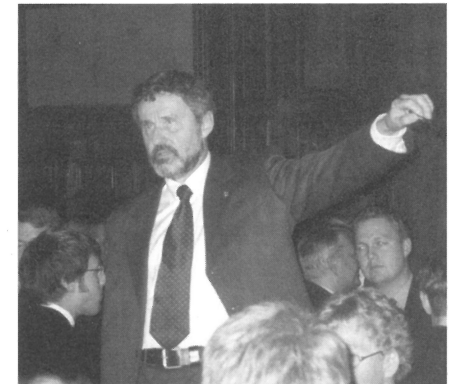
Av Anders Frigell

Det är hösten som talar.

Du, unge student, ser naturligtvis en åldrig ordförande i Seniorföreningen som den höst Du i Din ungdomliga vår inte ens tror Dig ana i fjärran. Men lär känna Din höst, gräv fram och dissekera Dina rötter, ty dået ger mer innehåll åt nuet och hjälper Dig att rätt planera sennet. Studenten av i dag följer bara kurser i en planerad studiegång och dricker öl, säger en av det nutida studiesystemets kanske största kritiker och många med mig.

Jag ska bryta ett tysthetslöfte. Som ung var jag ordförande i Juridiska föreningen och föreningen hade Tage Erlander som hedersgäst. På natten skulle han sova i Ivan Svenssons rum i Stavenowska Huset. Naturligtvis skulle jag efter det dignande middagsbordet följa honom till hans nattläger. De många bågarna och de många åren gjorde att den gamle eminensen bad att få hålla mig under armen, när vi sakta promenerade över universitetsparken. Under vår nattliga promenad ondgjorde jag mig över den tendens man redan då kunde skönja från friare studier till utbildning à la principen löpande-band. "Det ger inte studenten tid att reflektera, att fritt utveckla sitt intellekt, att bli en skapare ...". Erlander stannade då upp och sa till mig: "Se det tycker jag också, men det får Du inte säga till någon". Innan jag försöker dra någon konsekvens av detta vill jag bara säga att detta var ett av mitt livs tråkigaste ögonblick. Där gick jag arm i arm med vår statsminister över universitetsparken lätt birade ... och ingen såg mig!

Så till konsekvensen av det sagda. Det är naturligtvis de högt utbildade teknokraterna, de som blint följt kursplanerna, och inte konstnärerna, de fria innovatörerna eller skaparna, som är den förstörande kraften i vår värld. Låt mig ta ett lokalt och konkret exempel. Åhlnshuset. Detta förbannade, djävla byggnadsverk är så in i helvete fullt så att det och endast det berättigar mig att an-

vända sådana i denna skrift vanligtvis förbjudna ord. De arkitekter, de byggherrar, de entreprenörer, de politiker, ja, de främlingar i det kulturella Upsala, som 1959 beslöt att riva de Lokkska apotekshuset från 1770 för att uppföra detta monstruöst fula byggnadsverk har begått en brottslig handling, ja ett folkrättsbrott, som borde leda till att vi återinförde dödsstraffet just för detta brott och med retroaktiv verkan. Om Nato ska ner och bomba i Jugoslavien en gång till ska vi be Nato ta vägen förbi Upsala och hoppas att Nato har bättre precision än de hade sist det begav sig.

Vad kan vi då lära av detta? Ingen student som kan sin Upsalahistoria och som under sin studietid inte bara studerat utan lärt sig älska denna underbara stad, skulle ha kunnat medverka till detta ohyggliga brott.

Historielöshet är ett svårt handikapp. Historia, den av våra politiker så vanskötta vetenskapen, är en fundamental kunskap för varje levande varelse. Tänk om till exempel den s. k. marknaden kunde lite historia. Vi har hela tiden konjunkturupp- och nedgångar. Vart trettionde år har vi en djup konjunkturedgång och en indisk ekonom, jag har glömt hans namn, har sagt att det beror på att vi inte lyssnade på vad vår far sade. Vart sextionde år är denna konjunkturedgång exorbitant /omättlig, red.:s anmärkning/. Då upplever vi en depression. Den indiske ekonomen, jag kommer fortfarande inte ihåg vad han heter, förklarade detta med att vi aldrig har talat med farfar.

Min önskan är att Seniorföreningen ska kunna ge de unga landsmännen en liten stund då och då av tankeutbyte med äldre landsmän. Vi kan berätta om onödiga saker som hänt och som är så viktiga att inte känna till. Allmänbildning är inte att kunna sånt man behöver kunna utan att kunna en massa onödiga saker, som inga andra människor kan och som är svåra att kolla. Samtidigt kan de unga studenterna för oss berätta om Snerike av idag och ge oss det vi behöver, doften av den grönskande våren, som aldrig tar slut.

Utöver Seniorföreningens traditionella aktiviteter är det den nuvarande styrelsens önskan att föreningen skall kunna vara ett nätverk för de unga studenterna, ett nätverk att umgås med, ett nätverk att utnyttja och ett nätverk att påverka. Gamla landsmän och vänner till dessa, som har något intressant att berätta, kan komma till nationen för att i kåserande form ge Er en glimt av deras livskunskap.

Så sitter jag och funderar på höstfesten. Det får nog bli ett styrelsemöte i den grönskande maj hemma hos mig på Snerikes gård, den gård som jag älskar så. Så får vi hitta en kul gemensam nämnare. Hoppas det blir teater. Men först blir det hembygdsresa. Till Nyköping tror jag när jag skriver det här.

Nationens återfunna filmskatt

Av Jan-Olof Smedberg

Detta är historien om en återfunnen filmskatt från 30-, 40- och 60-talen som nu är räddad till eftervärlden, och om ytterligare två filmklenoder som dök upp ur nationens förflutna.

På våren 1999 hittade nationsarkivarie Magnus Danielsson en mycket gammal och mycket dammig senapsburk i plåt, modell större, i ett av förråden under Engelska villan. När locket öppnades slog en kraftig dunst av vinäger emot honom. Den kom inte från gammal Slotts-senap, utan från några av de filmrullar som burken innehöll och som det skulle visa sig ha drabbats av obotligt vinägersyndrom på grund av kemikalier i celluloiden.

Den omdömesgille arkivarien insåg att detta var ett fall av så diger och känslig karaktär att endast Seniorföreningen, genom dess styrelse, kunde anförtros detsamma. Sålunda medförde Magnus senapsburken till styrelsemötet den 10 juni 1999 under punkten "Arkivariens överraskning".

Senapsburken innehöll 8 stycken rullar 16 mm-film fördelade på sju "titlar", emedan en titel var uppdelad på två rullar. Filmrullarna var följande:

1. Gåsmiddag å Södermanlands-Nerikes Nation den 12 november 1938.
2. Hembygdskurs i Mellösa 1939.
3. Södermanlands-Nerikes Nations Kamratmöte 1942, del 1.
4. - " - , del 2.
5. Glimtar från Kamratmötet 1942.
6. Studentliv Södermanlands-Nerikes Nation 1960-talet.
7. Bortredigerade klipp från Kamratmötet 1942.
8. Bortredigerade klipp från 1960-talsfilmen.

Styrelsen beslöt att sondera vad som borde göras med filmerna, av vem och vad det skulle kunna kosta. Dessa sonderingar resulterade senare i beslutet att ordföranden skulle kontakta Svenska Filminstitutet. Filminstitutet i all ära, men var funnes väl landets förnämste filmvetare om inte i Nationens

egna led? Hedersledamoten professor Rune Waldekranz blev Sveriges förste professor i filmvetenskap 1970 och var dessförinnan produktionschef på Sandrews 1942-64 och rektor för Filminstitutets filmskola 1964-70. Njutande sitt otium bor Rune Waldekranz åter i födelsestaden Södertälje. (Södertälje är en viktig stad i Sveriges filmhistoria vill undertecknad gärna poängtera. Arne Sucksdorfs första långfilm, den internationellt prisade "Det stora äventyret" filmades i stadens omgivningar – tack vare Rune Waldekranz. I den klassiska filmen Hets av Alf Sjöberg/Ingmar Bergman filmades den regniga examensscenen utanför Läroverket, idag Täljegymnasiet, en solig vårdag med brandkårens stora spruta som regneffekt. Viktiga scener i Roy Anderssons kultförklarade En kärlekshistoria filmades vid sjön Måsnaren utanför Södertälje.)

Rune Waldekranz gav välvilliga råd om vem nationen skulle kontakta i filmärendet, och med professorn som referens var det öppna dörrar till Filminstitutet. I februari 2000 tog arkivchefen Rolf Lindfors emot Seniorföreningens ordförande och nationsarkivarien. Det visade sig att man på Filminstitutet var mycket intresserade av flera av filmerna. Bland annat saknades i samlingarna filmdokumentation av studentliv på 60-talet.

Filmerna överlämnades till filmtekniker Barbro Lidell för en första granskning. Hon återkom med en mycket detaljerad diagnos av filmernas kondition. Många var illa därana. Bland annat hade flera av dem krympt, vilket nära nog omöjliggjorde körning i vanlig projektor. Sämst mädde de två rullarna från Kamratmötet 1942. De hade drabbats av s.k. vinägersyndrom och skulle snart vara ett minne blott. Filminstitutet fastslog att dessa två rullar borde renoveras och överföras till ny kopia, vilket skulle kosta drygt 15.000 kronor. Att överföra filmerna till video skulle kosta totalt cirka 12.000 kronor.

Som ett första steg i bevarandet av filmerna hänvisade Filminstitutet till det nationella Arkivet för ljud och bild som för forskningsändamål kopierar och arkiverar bl.a. intressant filmmaterial. Senapsburkens innehåll transporterades till Arkivet, beläget i kvarteret Garnisonen på Östermalm. Efter bedömning av filminnehållet beslöt man att kopiera alla rullarna för Arkivets räkning. I enlighet med praxis fick nationen i gengäld en VHS videokopia av alla filmerna utan kostnad! På Filminstitutet var man mycket imponerad över att Arkivet för ljud och bild lyckats med den mycket svåra och petiga uppgiften att köra de vinägersyndromdrabbade rullarna i kopieringsmaskinen. Långa sekvenser fick köras i slow motion för att filmen inte skulle förstöras.

Kvarstod nu frågan om Kamratmötesfilmen från 1942 skulle renoveras och hur alla rullarna skulle förvaras. Senapsburken hade nog gjort sitt som filmarkiv! Frågorna diskuterades vid ett sammanträffande med arkivchefen

Rolf Lindfors (även han Upsala-student). Från nationens sida signalerade vi att en renovering nog fick anstå en liten tid. Filminstitutet visade då prov på obyråkratisk handlingskraft. Efter en kort palaver i ett angränsande rum återkom arkivchefen med beslutet att SFI skulle renovera filmen på egen bekostnad!

Sälunda renoverades "Kamratmötet 1942" och överfördes till ett nytt s.k. duplikatnegativ. Det vinägerdrabbade originalet destruerades. Det skulle ha förintat sig självt i sinom tid och risken var hög att vinägersyndromet skulle smitta av sig på övriga filmer. Även den renoverade versionen videokopierades hos Arkivet för ljud och bild och nationen fick en VHS-kopia utan kostnad.

Filminstitutet var angeläget att bevara fyra filmer: Gåsmiddagen 1938, Kamratmötet 1942, Kamratmötet 1947 och Studentliv 1960-tal. Genom avtal med nationen är dessa deponerade i frysrum i SFI:s Filmarkiv. Övriga filmrullar och VHS-kopiorna förvaras i nationsarkivet.

Till förstona, när filmerna hittades, hade nationen att ta ställning till om man kunde betala uppåt 30.000 kronor för att få filmerna i visbart skick och videokopierade. När projektet nått "The End" med färgsprakande solnedgång och frenetiska stråkar så hade vi fått allt vi önskade utan att det kostat en krona!

Men det är inte nog med det...

Unik Waldekranz-film

Rune Waldekranz berättade vid vår första kontakt att den enda film han själv regisserat – hittills – under sin långa karriär i filmbranschen heter "Från Gås till Lucia" och spelades in på Södermanlands-Nerikes Nation 1938. Rune hade nyligen på Filminstitutet överraskats med att få se en nyrenoverad kopia av filmen. Vid Seniorföreningens första besök hos arkivchefen Rolf Lindfors var han vänlig nog att visa oss denna unika film. Det 8 minuter korta verket är en blandning av kulinariska närbilder (senare plagierade av Fellini), glättiga romantiska naturscenerier kring björkar (omgjorda i Sound of Music) och surrealistiska Lukas-scener med kameravinklar underifrån (en nydaning som felaktigt tillskrivits Orson Welles i "Citizen Kane" som kom tre år senare). Filmen innehåller även avancerade specialeffekter som enbildstagning och dubbelkopiering. Regissören gav frikostigt nationen tillstånd att få göra en videokopia för intern icke-kommersiell visning av "Från Gås till Lucia" och Filminstitutet visade sig än en gång från sin generösa sida och lät göra en kopia utan kostnad för nationen. Bambu!

Peyrons 50-tal

Genom modernt s.k. nätverkande av nyköpingssonen Orvar Starbäck kom Seniorföreningens styrelse under filmprojektet i kontakt med landsmannen juristkonsult Ulf Peyron, som gärna ville dela med sig av privata arkivskatter rörande nationen. Ulf hade själv gjort en färgfilm om nations- och uppsalaliv vid mitten av 50-talet. På egen bekostnad lät han göra en videokopia som han skänkt till nationen. Filmens ljud, som består av musik och Ulfs egen beledsagande speakerröst, finns separat på en ljudkassett som förvaras med videokopian i nationsarkivet. Dessutom har Ulf Peyron delat med sig av bandupptagningar från uppsättningarna av Mohrens Sista Suck och På Madagaskar 1957, samt en mycket intressant intervju med regissören Ragnar Hyltén-Cavallius.

Nypremiär och Rutger®-utdelning

Större delen av denna nationens filmskatt fick festlig och fullsatt nypremiär på Slottsbiografen i samband med Seniorföreningens årsmöte den 14 oktober 2001. Föreställningen blev extra högtidlig och intressant genom att professorn och regissören Rune Waldekranz, 90 år, själv infann sig och delgav publiken minnen från inspelningen av "Från Gås till Lucia" och från pionjärarbetet med Upsala Filmstudio på 30-talet. Rune fick stående ovationer! Dessutom rönt hans film äntligen den uppskattning den förtjänar, då den 63 år efter premiären fick Södermanlands-Nerikes Filmakademies stora pris, allmänt kallat Rutger®, för 1938 års "bästa svartvita och stumma surrealistiska kortfilm med studenttema och naturscenerier".

Filmernas innehåll

Nedan följer en presentation av de filmer som hittades i senapsburken, utom rullarna med bortredigerat material.

Gåsmiddag å Södermanlands-Nerikes Nation den 12 november 1938
Svartvit, stum. Format: 16 mm. Längd: 65 meter. Visningstid: 8 minuter.
Upptagningen verkställd av Hasselblads Fotografiska AB, Upsala. Biträde och textförfattare: nationsfotograf jur.stud. Erik Jonsson. Textbildernas tecknare: fil.kand. Gösta Arvidsson.

Tillsammans med filmen förvarades en mycket ambitiös personförteckning med varje scen beskriven i detalj och med underbara formuleringar. I scen 1 ser man inträda i festsalen bland många andra landshövding Hasselrot, inspektör Jöran Sahlgren, professor Rutger Sernander, andre kurator Åke Leissner, skattmästare Jonas Samzelius, lektor Matts Essén, fröken Stina Sernander, med.lic. Sven Frigell, fröken Gunlög Ringmar och med.kand. Sven Kraepelien. Scen 3 beskrivs så: "Inbördes pokulerande. Den ljuslätte något fetlagde mannen i förgrunden är med.kand. Carl Tibblin. Con amore."

Scen 4: "En kvartett sjunger 'Ein König ist der Wein'. Från vänster jur.stud. Lars Wellander, jur.stud. Sven Sundström, jur.stud. Erik Jonsson och fil.kand. Torgil Ringmar. Framför sångarna från vänster fil.mag. Rune Waldekranz, fil.mag. Torsten Lagerstedt samt med.kand Carl Tibblin."

Bland andra scener kan nämnas en panorering över honnörbordet, krönikebokens överlämnande till Sven Björkman, trappmarschen anförd av "bibliotekarie Sven Sernander såsom den aldrig svikande sörmland-närkingske stavbäraren och tamburmajoren", sexa och "Nubben tagen i nedre hallen av seniorerna, vilka på uppmaning samlats dit".

Scenen Första dansen beskrivs på följande detaljrika sätt: "Den manliga parten i det par, som en stund dominerar bilden, är jur.stud. Per-Axel Persson, kastande ett getöga. Damen är fil.stud. Marianne Lindblad".

Kostnaden för filmen, inklusive textning och klippning, uppgick till 143 kronor, enligt en notering av nationsfotograf Erik Jonsson. Filmen visades första gången vid Gåsmiddagen 1939.

Rune Waldekranz berättar om sin film vid visningen på Slottsbiografen den 14 oktober 2000

Hembygdskurs i Mellösa 1939

Svartvit, stum. Format: 16 mm. Längd: 40 meter. Visningstid: 5 minuter. Tyvärr är knappt någon på filmen identifierbar. Den visar i huvudsak ett maskeradtåg med studenter med kläder från olika tidsepoker och ett bygdespel kring en midsommarstång.

Södermanlands-Nerikes Nations Kamratmöte 1942

Svartvit, stum. Format: 16 mm. Total längd: 200 meter. Visningstid: 18 minuter.

Upptagning och texter: Lars Erkman. Klippning: Carl Reuterswärd. Textning: Gösta Arvidsson.

För en betraktare ur en yngre generation är det en märklig upplevelse att se många av nationens legendarer "levande", såsom Matts Essén, Jonas Samzelius, Rutger Sernander, Martin Jansson med sin vackra vita mustasch, Olof Gjerdman med något mindre svart dito, Sune Lindquist (också mustasch) samt de något yngre Erik Reuterswärd, Hans Christiansson, Ann-Mari Wallin och Ellen Jalander.

Från Högtidslandskapet ser vi Förste Kurator med.kand. Sven Kraepelien i glatt samspråk med Inspektor Dick Helander. Bilderna på landskapets vördade ordförande beledsagas av denna text: "Åt Martin Jansson ge vi vår honnör. Som -98 än han klubban för! Sernander är ju lika bra fastän han inget gör". Som 1898! Tanken svindlar!

På kvällen den sista april "forceras Värmlands nation" med HB i spetsen och Sven G.Svensson med pondus åskande på stora bastrumman och som om detta inte var nog även vältaligt skändande värmlänningarna. En scen visar hur skomakarmästaren Ernst Trygg "HB:s nestor trumslagaren emotar tecknet på nationens uppskattning av ett kvartsekels trogna och trägna trummande". En gripande scen ur Mohren är också förevigad.

Tidskänsla får man av olika exteriörbilder, bland annat en mjölkkärra i backen utan för nationshuset, dragen av häst. Så följer 1 maj med fotografering på universitetstrappan, marsch till nationsgraven, Dick Helander som nedlägger krans och talar till den allvarliga stora skaran. Nästa sekvens visar marschen till Gillet, hur hederledamoten Prins Wilhelm anländer i droska och den glada Majmiddagen. (Sven Kraepelien berättar för denna artikel att prinsen blev vald till hedersledamot decennier tidigare, men detta var hans första besök på nationen. Prinsen var mycket angenämt bordsällskap, men skulle absolut iväg till middag med sin far klockan 19, och Sven lyckades ordna en taxi i körförbudstider genom landshövdingen.)

Upptågen på Polacksbacken upptar en lång del av filmen. De inleds med färd i öppen spårvagn, ur vilken HB:s instrument sticker ut här och var. Väl framme förfriskar sig damerna vid Grindstugan medan herrarna excercerar å det intensivaste. Sedan vidtar dans- och ringlekar i en faslig fart och "student-skornas bortrövande" ur det traditionella diket. Underbar är ögonblicksbilden då Rutger Sernander från sin grässittande position plirar pillemariskt mot kameran, påpassad av Dick Helander.

En idag bortglömd tradition avslutar övningarna, nämligen den "omtyckta leken Sista Paret Ut som avslutas med prisutdelning". Vinnare tycks nationspolitiskt korrekt ha blivit Förste Kurator Sven Kraepelien med blivande hustrun Astrid Myrin. Med nationsfanan fladdrande ur spårvagnen far landsmännen och landsmanninorna bort mot horisonten på nuvarande Dag Hammarskölds väg.

Glimtar från Kamratmötet 1947

Svartvit, stum. Format: 16 mm. Total längd: 82 meter. Visningstid: 10 minuter.

Vid kameran: Gunnar Tinglöf (Värml.), Henrik Nisser (V-Dala) och Karl Gustav Norlén.

Även till denna film finns en lång personförteckning över de olika scenerna. Förutom det nästan högtidliga i att på rörlig film uppleva landsmän som hade sin aktiva nationstid på 1800-talet, är det också roligt att se studentversionerna av landsmän och landsmanninor som i modern tid varit eller är aktiva i Seniorföreningen, exempelvis "magister" Erik Rankka som mottager kuratorsinsigniet av Dick Helander.

Filmens glimtar är från trappan i nationshuset, Högtidslandskapet den 30 april (där Förste kurator Lars Andér och Andre kurator Jer Jalander presiderar), tåget till nationsgraven den 1 maj under vilket fanbärare Gunnar Ottander har problem med några telefontrådar (i tåget skymtar man Albin Rapp, som skänkte de första kavajerna till Hornboskapen, samt Nils Oskar Wallin, ägare till Lundeq, som skänkte nationens dess första TV, kransnedläggningen – där man bland andra ser assistent Anna-Lisa "Ansa" Norling, som fortfarande idag glatt nationen med besök, bland annat deltog Ansa i hembygdsresan till Nynäshamn 1999 – och middagen på Gillet. Där installeras som hedersledamöter Emil Sandström, Sven E. Ohlon, Harry Guldberg, Sven Sernander och Edvard Thermaenius av Förste kurator. I Hornboskapen spelar B.O. Aulén, Torgil Ringmar, Richard Malmros, Ingemar Ögren, Folke Wistrand och Gunnar Lagerstedt samt den evige Ernst Trygg.

Studentliv Södermanlands-Nerikes Nation 1960-talet

Färg, ljud. Längd: 182 meter. Visningstid: drygt 17 minuter.

Vid nypremiären på Slottsbiografen hösten 2000 ställdes frågan till publiken om någon visste när, eller av vem, filmen gjorts. Det visste Bertil Lindmark. Det var han som producerat filmen, troligen 1960-61! För denna artikel i Majhälsningen berättar han att han kom till Uppsala 1958 med filmarintresse och en gammal Kodak dubbel-8. Efter en lyckosam resa till Monte Carlo och dess casino kunde han köpa en modernare kamera och filmade det mesta han kom åt av nations- och studentliv. Bertil har bland annat unika bilder från Nathan Söderbloms jordfästning, filmad från Gustavianum.

På hans många filmmetrar fastnade flera sedermera bemärkta män och kvinnor i stat och näringsliv, sådana som Hans Corell, Jan Mårtensson, Lars Gombrii, Titti Nylander, Timo Kärnekull. (Bertil låter meddela att villkoren för att inte släppa ut materialet på Internet kan diskuteras...).

En film klipptes ihop och visades en nationskväll till allas förnöjelse. Inspirerad av detta tyckte Bertil att nationen skulle satsa på en riktig nationsfilm i det mer professionella formatet 16 mm. Nationens teaterguru Stig Ossian Eriksson kontaktades för sina dramaturgiska kunskaper. Han instruerade filmarna att banta innehållet i den tänkta filmen och att skapa en röd tråd. Den röda tråden blev Tomas Rideaus. I filmen får man följa juridikstuderande Tomas under tentaläsningens press (vad sägs om inplastad lagbok i duschen!) fram till tentamensfirandet med cigarr och punsch på Ofvandahls.

Filmerna dokumenterar även korridorliv i Triangeln (möblerna är desamma idag!!!), SNallyt (en skapelse av Bertil Lindmark själv), joggande Trikadientleter, kuratorsexpeditionen, biblioteket med en läsande (?) Orvar Starbäck, barnkalas med bl. a. den då 6-åriga Lena Rydberg ledande tåget uppför trappan, maskerad med tema bondbrolopp, herrmiddag med nuvarande nationsjuristen Lars Ekman bland gästerna, intendent Skarstedt som bokför hyror, professor Sune Lindqvist och skattmästaren Jonas Samzelius på Carolinas trappa, den ständige och fryntlige Matts Essén som spelar schack och bridge med studenterna, de hemlighetsfulla grytorna hos Gastronomiska Klubben samt exercis på Polacksbacken anfordrad av Sven G. Svensson och med HB i sina första, vinröda kavajer.

Epilog:

Filmentusiasterna från 30-talet och framåt genom decennierna kanske kan inspirera dagens studenter att dokumentera nationslivet för framtiden. Jämfört med den åbakiga utrustningen på 30-talet är moderna videokameror fjäderlätt och möjliggör många vardagsrealistiska scener!

Grupporträtt med utrikesminister

Av Anders Ehnmark

Jag kom till Uppsala hösten 1951. Jag hade gjort lumpen och fått mina första artiklar i Svenska Dagbladet. Jag läste nordiska språk och bodde på Nedre Slottsgatan. På Slottskällan mitt emot repeterade Owe Törnquist och Rune Ek revyer. Jag kunde höra det när jag pluggade. Owe Törnquist ansågs musikalisk. Slottsparkens gröna ljus föll ner från Slottet. Jörgen Cederberg, som sedan blev känd radioman, och jag åt på Gillets abonnentmatsal. Man hade kupong och fick gårdagens västkustsallad. Där satt den store filmkritikern Pir Ramek och allvetaren Ejnar Haglund. Mina minnen från nationen är dimmiga, men jag talar med Harald Rydberg om vilka som var där då, och ansikten träder sakta fram, och till slut har jag ett gruppfoto.

- Lars Lindberg från Örebro, säger vi, stor och stark, typisk handbollsspelare, blev präst sen, även studentpräst ett tag. Kvar i Uppsala.

Man blev alltid något "sen" och det ser vi nu då allting är "då".

- Han var stor och stark, säger vi. Hon var väldigt söt, säger vi också. Och han blev utrikesminister.

Någon är söt och någon blir utrikesminister. Men oftast inte samma person.

Det finns en period i livet då ens ungdomsvänner blir utrikesministrar eller liknade, och då säger man alltid "den där jäveln, honom känner ju jag", vilket tyder på att respekt, eller vördnad snarare, förutsätter att man inte känner vederbörande. Eller också ligger det en väldig respekt i uttrycket. Det tror jag. I det här fallet blev den där jäveln också en bra utrikesminister: Lennart Bodström, student i Strängnäs 1948, till nationen 1953 från Göteborg, Förste kurator 1953, ordförande för allting senare, Sveriges förenade studentkårer, TCO. Till de bra saker han gjorde som utrikesminister hörde att han skämtade om u-båtarna i Hårsfjärden vid ett berömt tillfälle. U-båtarna var ett skämt, fastän alla inte förstod det då. De som inte förstod det, är ett skämt i dag.

Som nybakad student på "djungeldans" med Ragna Swensson i maj 1950 i Eskilstuna

- Ingrid Lamke, säger vi, hon var den vackraste av dem alla. Bodde på Östra Ågatan, manekängade för Bergströms Päls. Lämnade stan för socialinstitutet. Synd, säger vi, som om vi hade haft någon chans. Vi säger inte så om Svante Nycander, recentior 1951, eller om Bo Åkermark från Eskilstuna, som jag minns från läroverket och båda också från Dagens Nyheter. Vi säger det heller inte om Lars Bremberg, också från läroverket i Eskilstuna, eller Stig Källström från Svengrensgatan i Eskilstuna. Nej, vi säger det bara om Ingrid Lamke. Hon var den vackraste av dem alla.

- Carl Uno Sjöblom då, han som bodde på vinden. Han var 2 Q och teaterdirektör och med i Hornboskapen. Han var lika rolig då som han senare blev. Som teaterdirektör spelade han nåt av en ryss, "Trångt om saligheten", erinrar vi oss – eller hoppade han av? Det minns vi alldeles skarpt. Harald säger att han helst vill glömma att det var han som regisserade. Så här efteråt.

- Dick Helander minns jag, han var inspektor. Det var strax före katastrofen. Katastrofen kom när han utsetts till biskop i Strängnäs och lämnat inspektoratet efter höstterminen 1952. Rättegången engagerade hela nationen, och då menar jag inte bara Sörmland-Närke, frågan är om den ännu är avslutad. Det hade nog behövts genteknik för att klara ut vem som var skyldig och inte bara en gammal skrivmaskin med slipade typer.

Några kom från Solbacka i Sörmland. Solbacka minns jag som en högre existensform, ett liv efter detta nästan, sett från Eskilstuna läroverk. De elever i Eskilstuna läroverk som körde två år i rad överfördes till Solbacka, om deras föräldrar hade råd. Det var svårt att köra på Solbacka, och det gick dem i allmänhet väl, men körde de trots allt så fanns alltid Lundsberg, där prins Bertil gått, och det var omöjligt att bomma.

- Carl Otto von Sydow, säger vi, han kom till Carolina, handskriftsavdelningen tror vi. Född i Julita. Det var väl därför han kom till nationen fast han tog studenten i Saltsjöbaden. Fadern ryttmästare. Vad säger det? Det är sånt vi säger i dag, för att få grepp om personen. Då sa vi aldrig "fadern ryttmästare". Eller gjorde vi det?

- Ulla Ljunggren från Nyköping, säger vi. Mörk. Det säger vi inte om Ulf Peyron eller Rolf Höök eller Hans Jansson om Lennart Åqvist. De får vara hur mörka de vill, men vi säger det inte.

- När kom Sven Delblanc? Frågar jag.

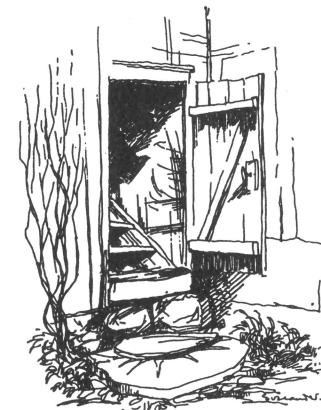
Harald läser i Porträttkatalogen:

- Född i Swan River, Canada, den 26 maj 1931. Föräldrar jordbrukare Siegfried D. och småskollärarinnan Anna Nordfeldt. Student i Södertälje 1951. Recentior hösten 52.

Jag minns honom som oerhört blyg. Han var ofta på nationen men sa ingenting, snövrlade bara på sin pipa och läste dagens tidningar. Han hade fullt med svarta prickar i ansiktet för han hade varit med om en sprängolycka i lumpen och fått krut i ansiktet. Han var mycket blyg och snäll, men efter några järn fick han en märklig basröst, som om en annan personlighet badade sig fram. Det sas att han skrev.

Carthago, fasad mot gården. Till höger skimtar gårdskarlshuset, även kallat Abdera. Teckning av Yngve Svalander i: Bo Gustaf Eriksson, Kring Fyris, Uppsala då och nu, 1963.

Det gamla Carthago

Av Gunnar Redelius

Som närmaste granne till nationshuset låg en långsmal byggnad med ena gaveln mot S:t Larsgatan. Av studenthumorn hade den fått namnet Carthago. När det nya nationshuset stod färdigt framstod Carthago som en hopplöst urmodig granne, en kusin från landet som man föraktfullt blickade ned på ifrån de eleganta salongerna. Studenterna skämdes för huset och ansåg att det borde rivas, därav namnet Carthago (en rimlig teori). I den romerska senaten slutade Cato d.ä. (234-149 f Kr) ofta sina anföranden med de berömda orden *Praeterea censeo Carthaginem esse delendam* (för övrigt anser jag att Carthago bör förstöras).

Jag bodde i huset ett par år i slutet av 1950-talet. Hyran var låg men det var också husets standard. Man gick upp för en knarrande trappa och i fars-tun fanns en vattenpost. Mitt rum gick tvärs igenom huset och det var ganska stort. Som värmekälla hade man el- och fotogenkaminer. Visst var det primitivt men anspråken var inte stora på den tiden. Jag hade två studentfamiljer (Hulthén och Arcini) som grannar och ett ensamt original på nedre botten mot gatan. En vardag stod ett par fönster öppna. Stig Ossian Ericsson gick förbi och ropade till unga fru H på övre våningen: – Du vädrar ditt gamla komplex! – På hela gården fanns en stilla och lantlig frid och det var ganska märkvärdigt mitt i staden. Gårdsmiljön på 1930- och 40-talen har skildrats av Åsa Lindqvist-Reuterswärd i Jubileumboken 1997.

Gunnar Redelius' studentrum på Carthago 1958. Notera den chockerande kontrasten mellan den handmålade tapeten och draperiet som skymmer fönstret mot nationshuset.

Byggnadens död

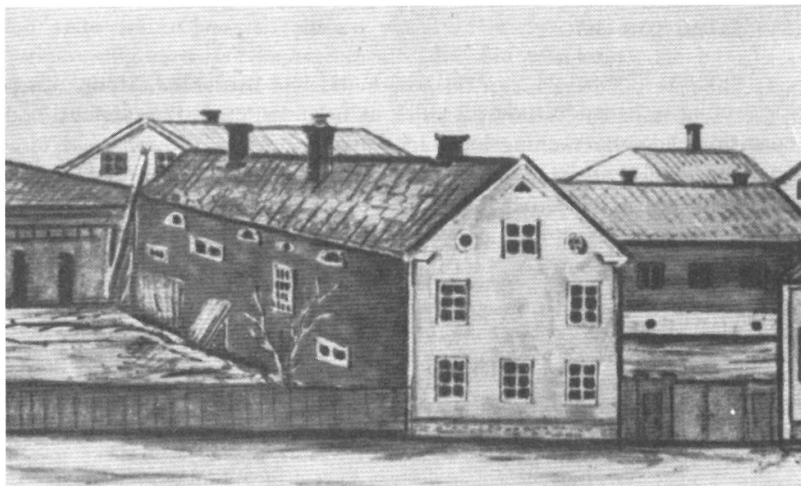
Carthago revs i början på juli 1962 därför att huset var "i ett förfärligt dåligt skick" enligt ett meddelande till UNT av intendenten K P Skarstedt. "En reparation hade varit meningslös". Det fanns inga planer på nybyggnad. Huset skulle bort för att lämna plats åt en grusad plan för bilparkering. Så gick psalmerna på den tiden. Många gamla stadskärnor maldes sönder av stadsplanetänkande visionärer och varför skulle man spara ett gammalt hus i Uppsala när man rev hus från 1600-talet längs gamla Drottninggatan i Stockholm. 1962 revs också det s.k. gårdskarlshuset med en gavel några meter från Carthago. Det byggdes 1882 att döma av ett byggnadslov beviljat den 25 februari detta år. På en plan över kvarteret har huset av okänd anledning namnet Abdera. Den staden i Grekland var födelseort för filosofen Demokritos (omkring 460-370 f Kr). Invånarna i staden ansågs vara korkade, därav adjektivet abderitisk, dum. Namnet på huset i kv. Rosendal kan tolkas som en akademisk lustighet på bekostnad av en mindre intellektuell innehavare.

På 1960-talet ignorerades de antikvariska synpunkterna fullständigt. Sten Rentzog (sedermera landsantikvarie i Jämtlands län) beklagade den förestående rivningen i en artikel i UNT den 18 juni 1962. "Dels rymmer huset rika minnen ur nationens historia, [...] dels är det den sista företrädaren för just denna typ av gårdshus vari stadens studenter brukade inlogeras i gångna tider. Att Carthago rivs är ett typexempel på en "onödig rivning", där tvingande skäl saknas. Och resultatet blir för överskådlig framtid bara ett tomrum, ett hål i kvarteret som skämmer omgivningen".

I Upplands museum finns välgjorda uppmättningsritningar av både Carthago och Abdera, gjorda strax före rivningen. Carthago var en lång, smal och hög byggnad. I bottenvåning fanns ett brygghus och en tvättstuga med rejäla murstockar. För övrigt innehöll huset tolv bostadsrum.

Tidigare byggnader

Branden i Fjärdingen 1809 förändrade allt. Med hjälp av gamla syneprotokoll kan man i viss mån rekonstruera det tidigare utseendet av gården Rosendal 1-2. 1793 ägdes den av sockerbagare Bergens änka, Anna Rebecka Berg. På platsen för Gula villan fanns en byggnad av furutimmer i 2 våningar med vind, 42 alnar lång, 12 1/2 bred, 26 varv hög, gråstensfot, tak av näver och torv, två vindskupor. Fram till 1809 kallades Rosendal 2 för Fru Bergs

Morinska studentkasernen enligt akvarell 1847 av Th. Beskow.
Tillhör Henry Beskow, Stockholm

gård. Änkan Berg försörjde sig tydligen på att utspisa studenter. Samuel Grubbe (sedermera berömd filosof, skriftställare och akademiledamot, d 1853) kom till Uppsala 1802 och utnyttjade detta spiskvarter. Han var avlägset släkt med professors Olbers som ägde en del av nationstomten 1809-1812 (Sven G Svensson, s 103 f, Rydberg s 18) .

I vinkel mot fru Bergs hus låg en gammal träbyggnad av timmer 37 x 9 1/2 alnar med tak av näver och torv. I nedre våningen fanns fyra rum, trappupp-gång, vedbod och bryggghus, i övre våningen rum, förstuga, kammare och vind. Huset tycks ha varit av samma typ som det senare byggda Carthago (42 x 11 alnar). På gården fanns vidare en enkel stallbyggnad, ett mindre fähus, vagnslider och avträde m.m. Alla hus är noggrant mättsatta (i protokollet) i alnar, höjden anges i stockvarv. Allt förstördes 1809.

Efter branden 1809 började en ny tid. Bernhard von Beskow skriver i sina memoarer att branden bara var en fördel eftersom "staden bestod förut av de eländigaste, tätt sammanbyggda träkojor". I ett syneprotokoll 1813 omtalas herr fältkamrer Holms nybyggda gård. 1816 omnämnes "stora träbyggningen". Mot gatan fanns ett skjul med glesa bräder som hade till uppgift att skydda ett källarvalv. Det ansågs vanprydande och i viss mån farligt eftersom det fanns brännbara saker i skjulet. Kamrer Holm lämnade gården i arv till sin dotter Johanna Katarina (1802-1873), gift med Johan Morin som byggde vidare.

Johan Morin och nya byggnader

Johan Morin (1799-1864) var född i Bälinge norr om Uppsala. Han var häradsskrivare fr. o. m. 1833 och han blev med tiden riddare av Wasaorden. Han gifte sig 1832 och blev därmed innehavare, dock inte ägare, av gården i kvarteret Rosendal. Johan Morin lät bygga Gula villan/ Geijersgården 1847 (Rydberg s 17).

Brandkommissionens protokoll ger obetydliga upplysningar om gården vid denna tid. I maj 1846 anmärkte inspektörerna på sprickor i brygghusets spismurar, men vid kontrollen i augusti samma år hade Morin inte åtgärdat skadorna. Han fick betala böter. Under följande år förekommer mindre anmärkningar på spisar och kakelugnar, ofta i de inneboende studenternas rum: Alstrin 1847, gossarna Nisser, herr Pontin 1849, studerande Östberg 1850, studerande Berzelius 1852.

Johan Morin byggde vidare 1851. Den 21 maj lämnade han in ansökan om att få bygga ett hus "mitt emot portarna", med en våning innehållande tvenne rum och en matbod mot gårdssidan samt fähus åt bakgårdssidan och öppen vind ovanpå. Huset skulle byggas i timmer på grunden av ett tidigare hus som var ruttet. Vidare begärde häradsskrivaren att få göra "en påtimring" av en befintlig vedbod för att göra ett spannmålmagasin i anslutning till ett uthus som låg i hörnet av gårdstomten mot S:t Lars- och S:t Johannesgatan. I botten på detta uthus fanns vagnbod och ovanpå denna fanns spannmåls-vind. Ifrån denna byggnad ville Morin bygga ett omkring 6 alnar högt plank utmed S:t Larsgatan.

Magistraten godkände planerna men bestämde att planket skulle vara 8 alnar högt med tak och vattenfall inåt gården och vagnsportar åt gatan. Alla nya tak skulle täckas med tegel. Johan Morins verk var en ståndsmässig mangårdsbyggnad och ett antal uthus. Fram till 1859 tycks ingenting mera ha blivit byggt och fem år senare var byggherren död.

Morinska studentkasernen

Carthagos byggnadssår är inte känt. Anders Åman skriver att huset bör "härledas till tiden omedelbart efter 1809 års brand" (jfr ovan herr fältkamrers Holms nybyggda gård 1813). Ola Ehn har påträffat namnet Dalkarlsbo omkring 1850 och det torde innebära att huset var bebott av studenter från Dalarna. Carthago kallades också "Morinska studentkasernen". Namnet antyder att huset låg på Morins tomt och att studenter bodde där. Carthago hade ganska stora dimensioner och fungerade som en självständig byggnad

vid sidan av stora huset. Det uppfattades tydligen som en studentkasern, dvs. bostad för studenter och ingenting annat. Det var inte byggt för borgare eftersom det inte fanns riktiga kök.

Den som ville bygga på 1850-talet gjorde ansökan hos magistraten (stadens styrelse) och efter en vecka hölls byggnadssyn på platsen. Samma dag blev ansökan vanligen godkänd. Till byggnadssynen kallades grannarna. Till Johan Morins ärende 1851 hade både kammarrättsrådet Wistrand och professor Delldén kallats men ingen hade infunnit sig. Grannarna talade inte med varandra. Följande år hölls byggnadssyn på professor Delldéns tomt. En ny bod skulle byggas i ett hörn mot Morins gård. I protokollet antecknades att herr häradsskrivaren J Morin, ehuru han å kallelse tecknat sitt namn och således därav fått del, avhörde icke.

Johan Morin var mantalskriven i kvarteret Rosendal men vid sin död 1864 stod han inte som ägare till gården, däremot till en fastighet i Forkarby, Bälinge socken, utanför Uppsala. Forkarby var ett gammalt häradsskrivarboställe (1 mtl), men större delen av byn tillhörde Uppsala akademi. Johan Morin var en aktad borgare men inte någon förmögen man. Största tillgången var fastigheten i Forkarby (5.000 rd rmt) och därutöver hade han en del husgerädsaker och kreatur. Vid bouppteckningen var änkan och de fem barnen närvarande: vice häradshövdingen *Fredrik August* (f 1834), löjtnanten vid Jämtlands hästjägarkår *Ernst Israel* (f 1839) och döttrarna *Berta Johanna* (f 1836), *Beata Charlotta* (f 1838) och *Anna Catharina* (f 1842).

Ett förmöget hem och en aktad dam

Johanna Katarina Holm avled den 22 december 1873 och strax därefter hölls bouppteckning i närvaro av barnen. Dottern Johanna var vid den tiden gift med medicine doktorn Herman Holm i Gävle, Catharina var gift med lektorn och fil. dr Theodor Schedin i Hudiksvall, dottern Charlotta ogift.

Av bouppteckningen 1874 framgår att det morinska hemmet (Gula villan) var ståndsmässigt inrett och möblerat. Matsilvret värderades till drygt 700 riksdaler vilket motsvarade värdet av 10 kor. I förmaket fanns en möbel av björk, spegel med bord, divansbord av mahogny och fyra små bord plus en fätölj. I taket hängde en ljuskrona.

Det var ett kultiverat hem, i salen fanns ett fortepiano och t.o.m. notskåp, skänk och matbord av alm, några bord, ljuskrona, väggur och fem lampetter. Sängkammaren hade en soffmöbel med sex stolar, säng, klädsåp och byrå med väggspiegel. Den ogifta hemmadottern Charlotta (Lotten) hade sitt eget

rum och där fanns en symaskin, vilket var ovanligt på 1870-talet.

Herrns rum kallades kontoret. Man får intrycket att ingenting var ändrat sedan häradsskrivarens död nästan tio år tidigare. Där fanns säng och soffa med dynor, ett runt spelbord, toalettbord (med rakspegel?), en piphylla och tio sjöskumspipor med silverbeslag. En särskild pappershylla var ett minne av häradsskrivarens yrkesliv.

I rumsbeskrivningen uppräknas för övrigt tamburen, kökskammaren och köket, samt på övervåningen södra dupletten, norra dupletten och frontespisen. Av möbleringen att döma användes de som gästrum. Ett hus av det här slaget hade ofta gäster från landet. I huset fanns åtta brännvinsglas, karaffer av olika slag och några dussin vin- och likörglas. Fyra och ett halvt dussin dricksglas antyder att det kunde vara många gäster i huset.

Fru Johanna Katarina Morin levde som en aktad dam av borgerskapet. Husets åkdon var en sufflettvagn med tillhörande kälkar och en ganska dyrbar droska, vidare fanns en ensitsig schäs och ett par slädar. Dödsboets fasta tillgångar var $\frac{3}{4}$ av Rosendal 2 med en mindre andel av tomten 5-6 i samma kvarter. Allt detta värderades till närmare 30.000 rd, men därutöver hade dödsboet utestående fordringar till ett belopp av drygt 60.000 rd som var utlånade mot inteckning i ett tjugotal fastigheter. Fru Morin var en förmögen dam. Enda osäkra fordringar var 200 rd till kyrkoherde C G Anjou och 50 rd till studerande Geijer. Det sistnämnda antyder att sedermera professor Per Adolf Geijer hade god kontakt med fru Morin vid denna tid. Den stilige och språkbegåvade unge mannen blev senare ägare till huset som han köpte av arvingarna.

Professor P A Geijer

Under många år bodde professor P A Geijer i "Gula villan" som på den tiden kallades Geijersgården. Professorn i romanska språk, Per Adolf Geijer (1841-1919), var en framstående filolog och en personlighet med nobless och förfining (Lundgren s 308 ff). I sin ungdom kallades han "den vackre Geijer". Hans tid i Uppsala innebar en höjdpunkt i studiet av de romanska språken i vårt land.

P. A. Geijer skrev sin avhandling på elegant franska. Trots flitigt föreläsande om fornfranska och fornprovencalska försummade han aldrig de moderna språken franska, spanska och italienska. Han hade ett särskilt intresse för Dante och efterlämnade ett ofullbordat verk om dennes diktning. Som lärare var P A Geijer mycket samvetsgrann och ständigt beredd att

stödja och hjälpa sina elever. Han förberedde sina föreläsningar väl och kryddade ofta sin framställning med humor. Det var tillåtet att komma med frågor och denna frihet i undervisningen utnyttjades väl på de uppskattade seminarieövningarna (SBL).

Akademiadjunkten Geijer upptas som en av fyra röstberättigade i kvarteret Rosendal till val av stadsfullmäktige 1876 och det torde innebära att han var fastighetsägare vid den tiden. Han ägde Rosendal 1-2 fram till sin död den 16 april 1919. Professor Geijer efterträddes av sin elev Erik Staff. Hustrun Anna Cecilia Waern (1843-1927) bodde kvar efter mannens död tillsammans med några äldre damer. Därefter börjar epoken Södermanlands-Nerike med Sune Lindqvist, professor i nordisk arkeologi, som hyresgäst i stora lägenheten.

Litteratur

Lundgren, Hj.: *Uppsalaminen från sekelskiftet* (i Uppsalaminen 1937)

Matrikel öfver Civile Embets- och Tjenstemän i riket år 1859 (1996, s 114)

Rydberg, Harald: *Brundisium*, (Majh. 2000)

P. A. Geijer: (se SBL, *Svenskt Biografiskt Lexikon*)

Jubileumsboken: "...ett enkelt, hemtrefligt nationshus", *Södermanlands-Nerikes nation under 100 år* (1997)

För dateringen av Carthago hänvisas till

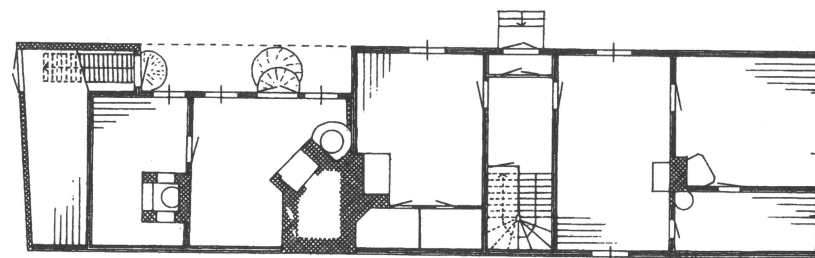
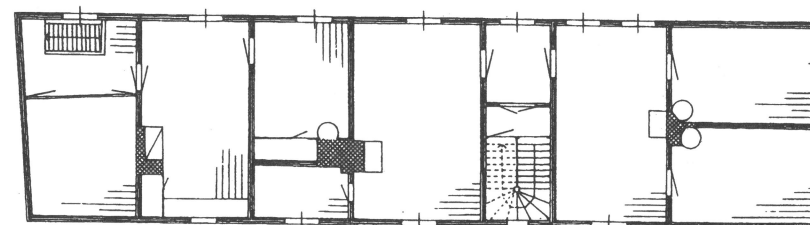
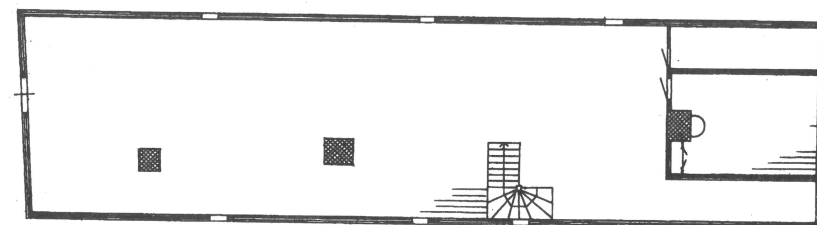
Åman, Anders: *Kvarteret Rosendal i Fjerdingen 1874-1962* (Majh. 1962)

Ehn, Ola: *De första nationshusen* (Årsboken Uppland 1977)

Svensson, Sven G.: *Studentens klang- och jubeltid* (Uppsalastudenten genom tiderna. 1950).

För värdefulla synpunkter och litteraturhänvisningar tackas vännen Harald Rydberg.

Källor: *Uppsala Landsarkiv, Mantalslängder (AI b:9, AI b:18), Uppsala Domkyrkoförsamling, Husförhörslängd 1860-1865 (ALAC:1); Uppsala rådbusrätt och magistrat, Bouppteckningar (FII A:56, FII A:59), Syneprotokoll 1781-1793 (A III c:4), Brandsyneprotokoll 1796-1807 (A III a:3) och 1808-1817 (A III a:4), Brandkommissionens protokoll 1846-1847, 1848-1849, 1850-1853 (A X:7-9), Byggnadssyneprotokoll 1845-1859 (A III c:13), Magistratens protokoll AV b:57 (1876); Upplands Museum, Klipparkiv, kv. Rosendal; Uppsala stadsarkiv, Ritningar kv. Rosendal, Abdera se mikrofilm nr153914.*

Carthago strax före rivningen. I nedre våningen tvättstuga t v och en lägenhet t h mot S:t Larsgatan. I mellanvåningen låg en av "damen med hunden" bebodd duplett längst t v, i mitten Redelius rum och t h låg den omtalade tripletten. På vinden fanns ett rum mot gatan. Notera de runda eller fyrkantiga kakelugnarna. Uppmätning i juni 1962 av Ola Ehn och Lars Gezelius, Upplandsmuseet.

Något om livet i Carthago

Av Lars Gombrii och Wolmar Sjöström

Jag vet en grind som öppen slår
för väder och för vind.
Så nött är ytan, full av spår
från länge sedan svunna år.
Och tårar skölja milt min kind
av mödan att vid denna grind
uttyda tecken som där står
så kusligt bleknade:
Carthago - ack, o ve!

Carthago, av ditt minne,
Du gamla glädjehus,
smids länkar i vårt sinne
Vid tankens smedjeljus.
Där pomp och festivitas
Pommac och jordgubbsglass
vid lysande spektakel
har avsatt sina spår.
På eldstad utav kakel
I svart på vitt det står:
Andersson, Pettersson,
Lundström och jag.

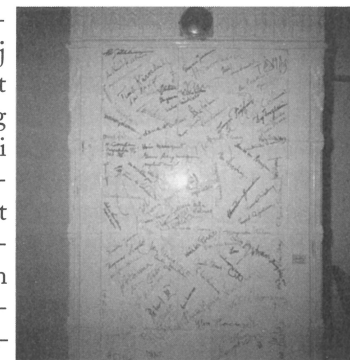
Orden är Hasse Linders och hämtade ur den Förstörelsekantat som uruppfördes vid kamratmötet på Rikssalen den 1 maj 1962, kort innan Carthago lades i ruiner och avlägsnades. Cato fick alltså rätt liksom Förvaltningsdirektionen. Men även om Carthago förstördes, så förstördes inte dess själ eller sanningen om det liv som där utspann sig och som alltfjämt kan göra sig påmint i en längtan tillbaka till det lustfyllda, om än även minnena kusligt bleknat med tiden.

Om Carthago ur byggnadshistoriskt perspektiv har publicerats flera framställningar, bl.a. i Majhälsningarna. Inte minst i detta nummer finns intagen en uttömmande uppsats i ämnet av Gunnar Redelius. Ingen har dock ännu i ord passerat den öppna grinden, gått uppför de knarrande trappstegen, gläntat på dörrarna till byggnadens inre och förmedlat en inblick i den verklighet som med dess möjligheter dolde sig i denna för tiden minst sagt säregna studentbostadsmiljö. Så, här några axplock.

Vi hade tillsammans med Dag Forsselius kommit som 3 musketörer från en kasern vid artilleriskjutskolan i Villingsberg för att skrivas in vid nationen ht 1958. Åke Holm, vars militära karriär möjliggjort inskrivning en termin tidigare, blev en d'Artagnan. Det järngång som då uppstod kom sedan att bilda navet i hela vårt nations- och studentliv, ja även senare i livet.

Bostadssituationen var kärv. Åke, som redan hade en termin tillgodo och räknade sig som gammal nationsräv, lyckades på dessa meriter minsann erhålla ett rum i Arkadien medan övriga fick söka sig provisoriska lösningar i andra hand eller som inneboende på stationen. Men redan i början av vårterminen 1959 skedde förändringen.

På nationens anslagstavla erbjöds en tripplett till uthyrning, belägen i Carthago, ej ens ett tjejkast från nationshuset och mitt emellan Arkadien och Brundisium, där Dag senare flyttade in på vinden. Den 19 januari undertecknade vi hyreskontraktet tillsammans med dåvarande skattmästaren Evert Jonson och vaktmästaren Rulle Edén. Hyran fastställdes till 406 kronor för perioden 1/1-30/6 och till 315 kronor för andra halvåret. Det handlade om kallhyra utan städning och utan alla moderna bekvämligheter men delvis möblerat. Inventarierna skulle bestå av två bäddsoffor modell Arkadien d.v.s. livsfarliga eftersom locken var opålitliga, två madrasser med madrasskydd av jute, ett madrassvar, en bäddkudde, två skrivbord, två karmstolar med dynor, fyra fåtöljer, två bokhyllor, en rullgardin, en dörrnyckel och två byråer, allt, som det visade sig, bättre begagnat. Kontraktet firades med Filet Mignon på Gillegrillen och en fyra angostura á 1:40.

Tripplett med torrdass

Tripletten låg på andra våningen och innehöll två väl tilltagna studérkammare tillika sovrum med fönster ut mot S:t Larsgatan och Smålands nation samt ett stort representationsrum innanför. Detta sträckte sig tvärs över husets hela bredd och hade fönster åt båda håll, således mot Brundisium och Nationshuset i söder och mot Arkadien i norr. Utsikten medgav en fullständig kontroll över händelserna i väsentliga delar av kv. Rosendal. Läget var ur alla aspekter synnerligen centralt, ja strategiskt. Men huset var skamfilat. Dess spruckna fasader med avflagnad puts vittnade om ålder, umbäranden och bristande underhåll. Invändigt återvände man till mitten av 1800-talet vad gäller bostadsstandard dessutom med hundraårigt slitage.

Till de riktigt omoderna bekvämligheterna hörde naturligtvis toalett-detaljen. Den bestod av ett torrdass men inte på gården utan ståndsmässigt anbringat i ett ouppvärmigt litet bås på vinden. Dit ledde, för övrigt precis som från bottenvåningen och upp, en smal, mörk, knarrande trätrappa med kraftigt urholkade trappsteg och blankslitna ledstänger. Det var inte möjligt att gå i trappan utan att omgivningen märkte det. Kabinettet upplystes av en glödlampa som utan skärm hängde i sin sladd från taket. På ett litet fast-

spikat plakat stod sirligt textat i frakturstil: "Glöm ej innan Ni går väck noga kalka Eder träck!" Uppsala stadsbudskår skötte sedan resten både punktligt och professionellt till glädje för dem som nu eventuellt dristade sig att utnyttja denna pjäs. Den blev i högsta grad en nödlösning.

Boendet förutsatte att vi hade fri tillgång till toalett och dusch hos Dag och Åke. Vi kunde från Åkes dusch se ut över nationskvarteret med Carthago, nationshuset, Brundisium och dōmen. Vi hade nog en svag idé om att detta egentligen var rätt märkligt. Vatten saknades helt och hållet på vårt våningsplan bortsett från upphovet till de fuktfläckar som här och där bröt igenom de vävspända taken. Förvaltningsdirektionen lät emellertid tala med sig och installerade, i en mindre farstu utanför lägenheten, en rostfri vask med rinnande kallt vatten och avlopp. Standardhöjningen var visserligen marginell men innebar ett välkommet tillskott för den som ville borsta tänderna eller koka tevattnen.

Det fanns heller ingen centralvärme i huset. Tripletten erbjöd som värmekälla kakelugnar i varje rum, vilket kan tyckas charmigt och var det också men endast ur estetisk synpunkt. Det var inte tal om att slösa bort tiden med att bära ved och elda. Resolut förvärvades därför en Husqvarna Warm Wind oljekamin som anslöts till kakelugnen i det stora gemensamhetsutrymmet. Kaminen visade sig i samverkan med kakelugnen ha en enorm kapacitet och kunde under de tre år vi bodde där enbart köras på lägsta effekt för att inte förvandla lägenheten till bastu. Detta även vintertid, låt vara att innanfönstren och den vita vadden då fanns på plats. Eldningen fungerade således bra så när som på ett rätt otäckt tillbud då efter en explosion kaminens kokplatta flög upp och kakelugnens sotningsluckor sprutade ut fett fotogensot. Efter sotning fungerade dock allt igen.

Det gick ändå åt rejält med fotogen, vilket tvingade oss att lagerhålla varan i större förpackning. I bottenplanet, där det fanns ett gammalt outnyttjat bryggghus, rullades in ett 200-litersfat med bränsle, varur sedan vid tankningsbehov pumpades över fotogen i en mer hanterlig jeep-dunk. Det föreföll dock som om bränslet minskade i onaturligt snabb takt och misstanke uppkom att fotogentjuvar var i farten. Ett avancerat tjuvlarm, egenhändigt konstruerat, installerades. En björntråd, fäst i ett fjäderbelastat slutbleck till en ringklocka i farstun, drogs genom fönstret ner till bränsleförrådet, där den klämdes fast under locket på fotogentunnan. Poängen var att, när locket öppnades, tråden skulle släppa, fjäderbelastningen upphävas och strömmen slutas till larmsignalen. Genialt. Mitt i natten hände det. Endast Wolmar vaknade och påträffade närmaste grannen Gunnar Redelius på bar gärning i

farstun iklädd pyjamas men utan fotogen. Tråden satt dessutom fast i locket, som den skulle. Den hade helt enkelt töjts av nattfukten.

Men det blev framför allt triplettens interiör som kom att stå för den studentikosa charmen. Det inhyrda möblemanget med bl.a. de båda bäddsofforna (dödsfällorna), dock endast nyttjade som sittmöbler ehuru understundom tillfälligt viloläger för trötta kamrater, kom till nytta i det som sedan blev representationsvåningen. Med komplettering av ett större soffbord, inköpt på auktion, en jättelik ful grågulrandig nöthårsmatta med fransar, ett par låga bokhyllor och några bordslampor skapades en riktigt hemtrevlig 40-talsmiljö, studentikos tillika med affischer och enklare tryck häftstiftade på de av ålder och vedbrand solkiga tapeterna. Rummet ramades pietetsfullt in av breda vita listprofiler runt fönster, dörröppningar och golvsöcklar samt vackra spegeldörrar med mässingbeslag. Gardiner hämtades från föräldrahemmen liksom utrustningen i sov- och studékamrarna, främst riktiga sängar. I de egna rummen var den personliga smaken allenarådande och de kom därför att prydas av allehanda konterfej, vissa av mer orginell eller museal natur hämtade från någon vind, andra troféer hemförda från fjärran hamnar under sommarseglatser på de sju haven. Kronan på verket blev sedan ett gammalt utranterat men välfungerande kylskåp hitsläpat från Västerås. Förutom att bevara smöret och morgonmjölken var det en utmärkt ismaskin för den groggkultur som vid den här tiden ofta präglade umgängesformerna. Det blev de enkla förhållandena till trots en exklusiv studentbostad.

Livet i Carthago kunde börja. Där var alltid öppet hus.

Närmaste granne på andra sidan farstun var således Gunnar Redelius. Han var en försynt, ärlig och stillsam person i avslutningsfasen av sina studier. Vi levde i god sämja med varandra och träffades mestadels bara vid Förvaltningsdirektionens vattenhål.

I lägenheten under oss bodde Elsa, en gladlynt, drygt medelålders dam utan akademisk anknytning, tillsammans med en något äldre man med missbruksproblem samt en katt. De var snälla, goda människor som inte gjorde annat väsen av sig än att på klassiskt sätt stöta kvastskafet i taket när ljudnivån ovanifrån blev dem övermäktig. Men detta var inte anledningen till att lägenheten senare bytte hyresgäster. Istället kom ett gäng hippies med konstnärliga ambitioner, någon var från Holland. De byggde en jättesäng där de rådde om varandra och struntade i andra.

På vinden under takåsen rakt ovanför våra sovrum fanns också ett rum. Detta stod outhyrt när vi flyttade in men inte länge. Där bosatte sig Anders Karlsson, en

magerlagd, äldre teolog med långt mörkt skägg. Han var svårt rörelsehindrad men klarade denna föga handikappanpassade miljö med beundransvärd vilja, energi och självbehärskning. Anders var i många avseenden en renlevnadsman och mycket angelägen om att huset skulle hållas i gott skick. Till den änden skurade han på eget bevåg hela trappan varje vecka, stödd på sin käpp och med långsamma, mödosamma kroppsörelser. Vi skämdes för att vid sådana tillfällen passera ut förbi honom och tog istället vägen via södra fönstret och ett där näravväxande päronträd. I bortre delen av huset, längst i väster, bodde en dam med en vit pudel. Damen med hunden kallad. Vi kom aldrig att hälsa på varandra utan framlevde med ömsesidig respekt vårt grannelagsförhållande i fullständig anonymitet om än under uppsikt.

Efter Gunnar Redelius flyttade Bo Jeurling in. Hans lya blev också en populär samlingsplats. Här bedrevs ibland också allsköns hasardspel. Det till och med investerades i en inte oäven roulette. Mellan oss var dörrarna aldrig stängda.

Blandat med våra juridikstudier levde vi i Carthago ett rikt socialt studentliv och många andra med oss. Visst, groggkulturen fanns där, liksom librettot till spexet GIII varur regelmässigt exekverades kupletter till akustisk gitarr. Åtskilliga var de studenter som passerade revy, ibland på fest, ibland för en fransysk visit kanske på vägen hem, ibland för att dra en spader. Den stora kakelugnen utnyttjades som gästbok där besökande med spritpenna skrev sina namn. Den blev med tiden fullklottrad och ett säreget monument över en glad uppsalalid.

Skaldens ord "Carthago, Du gamla glädjehus" är sanna, men inte i någon nedsättande betydelse. Pomp och festivitas stämmer också medan pommac och jordgubbsglass står för något helt annat, t.ex. goda kontakter med klubbverken. Deras namn finns alla präntade på kaklet.

Men efter tre år tog det slut. Carthago var dödsdömt. Från det vi flyttat ut, tidigt vt-62, stod huset tomt en tid så när som på de udda hyresgästerna på nedre våningen. Åke Holm sa en dag till Kirsti Valvet: "Ni tjejer hittar då aldrig på nå t". Detta blev incitament till en hejdundrande slutfest på Carthago. Byggnaden fick minst sagt liv igen och festen tog inte slut förrän långt in på smätimmarna. Dagen därpå visade det sig, att något hade hänt. Alla hippisarna var heligt förbannade och drypande våta. Allt fick sin naturliga förklaring, Under festens gång hade någon öppnat kranen till vasken i farstun. Den var emellertid frusen, inget vatten kom. Då. Rören tinade dock under natten och vattnet brusade fram över och genom golven. När 200 liter samlats i det vävspända taket på undervåningen brast fördämningarna och vattnet hamnade i den kollektiva bädden nedanför. Det blev en i flera bemärkelser blöt avslutning på livet i Carthago. Visst kändes det vemodigt när grävskopan kom. "Carthago - ack, o ve!"

Därav blev sedan en parkeringsplats.

Avlidna landsmän 2000/2001

Som vanligt en reservation för felaktigheter, främst gällande de landsmän som missats vid tidningsgenomgångarna. Av de nedanstående var följande medlemmar i Seniorföreningen: Gunnar Annell, Bengt Olof Aulén, Hans Christiansson, Bjarne Forss och Gudrun Kihlberg.

Avliden	Inskr.	Född
8/5 2000 Kihlberg, Gudrun	1940 Fil.lic., Strängnäs	29/5 1920
8/6 2000 Forss, Bjarne	1946 1:e Länsassessor, Uppsala	3/7 1925
4/9 2000 Pontén, Erik	1952 Jur.kand., Jakobsberg	21/7 1930
16/10 2000 Reuterswärd, Patrik	1942 Professor, Solna	10/11 1922
23/10 2000 Aulén, Bengt Olof	1942 Adjunkt, Köpingsvik	14/12 1921
11/11 2000 Christiansson, Hans	1939 Docent, Uppsala	24/9 1916
/12 2000 Höglund, Lennart	1967 Direktör, Aten	7/1 1946
20/2 2001 Annell, Gunnar	1929 Lektor, Strängnäs	12/4 1911
/3 2001 Persson, Bengt H.	1938 Överläkare, Norrköping	16/1 1919
5/3 2001 Tullberg, Bertil	1933 Direktör, Stockholm	23/7 1913

In memoriam

Bjarne Forss avled en månad före sin 75-årsdag på grund av en trombos i hjärtat. Med två höftoperationer och därav följande ryggproblem hade Bjarne allt svårare att röra sig under de senaste åren. Detta hindrade honom emellertid inte från att så ofta som möjligt vara med gamla och unga vänner i Hornboskapen, i JuvenalOrden (JO) och i Seniorföreningen.

Bjarne var född i Örebro som son till frisörmästare Axel Forss, som hade sin välkända salong under Stora Hotellet. Bjarne tillbringade sina skolår vid Karolinska läroverket. Där tog idrott och kamratliv en stor del av intresset från de andliga övningarna, bl. a. var han en duktig häcklöpare. Efter studentexamen blev det naturligt för honom att skriva in sig vid Södermanlands-Nerikes nation, där han snabbt och entusiastiskt engagerade sig i nationslivet. Han fungerade i olika omgångar som idrottsledare, klubbmästare, krönikör och musikanföreläsare, vilket bär vittne om hans främsta intresseområden. Till dessa hörde även Studenternas handbollslag, där han under en period var ledare. Han förnöjde gärna nationsmedlemmarna med sitt läckra pianospel och sina egenkomponerade visor, många med texter av Lelle Nord-

lund. Bjarnes sinnelag avslöjade sig i hans visor, som ofta hade en romantisk ton. Ibland var visorna lätt burleska i enlighet med den Olrogtradition som värdades vid nationen.

Som duktig musiker och god kompis kom Bjarne tidigt med i JO, där han snabbt avancerade i graderna och blev rikligt medaljbehängd. Här skall något regelvidrigt avslöjas att han där tog som sitt valspråk "Stor i Orden, liten på jorden", vilket tyder på både humor och självkännedom. Det kan tilläggas att hans blygsamhet över de egna insatserna i såväl festliga sammanhang som i vardagslivet ofta var omotiverat stor. Kontakten med JO släppte han aldrig. Kontakten med Hornboskapen tog han upp efter återkomsten till Uppsala 1979. Han ställde troget upp med sin ess-kornett eller trumpet långt efter pensioneringen, tills kroppen sade stopp.

Trots ett utåtriktat liv under studentåren avlade Bjarne sin jur.kand. våren 1955 och hade då även tagit betyg i engelska, nationalekonomi och geografi. Sin första tjänst hade han i civildepartementet och arbetade därefter några år som sekreterare vid naturvetenskapliga fakulteten vid Uppsala universitet. Sedan föräldrarna köpt en gård i Västergarn på Gotland, kom detta att bli familjens älskade sommartillhåll. Det var då naturligt att Bjarne sökte och fick en tjänst vid länsstyrelsen på ön när tillfälle bjöds 1963. Efter fem år fick Bjarne en högre tjänst vid länsstyrelsen i Härnösand, där han avancerade till förste länsassessor och chef för allmänna enheten. Tio år senare kunde han återknyta kontakten med Uppsala genom att han fick samma tjänst vid härvarande länsstyrelse. Trots att han bl. a. hade ansvaret för kontrollen av nationernas spritservering, uppstod det inga konflikter mellan hans roll som tjänsteman och hans förståelse för studenternas nöjesvanor. Detta vittnar såväl om hans vänliga och överseende sinnelag som hans intresse av att släppa fram och stödja goda medarbetare. Att ta hand om och hjälpa yngre vänner och arbetskamrater var ett genomgående drag i Bjarnes natur. Han var i högsta grad sina vänners vän.

Harald Rydberg

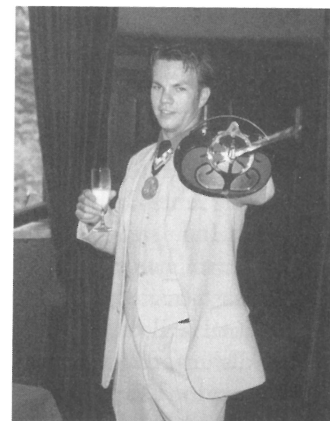
Från vår till vår

Av Förste kurator Thomas Neidenmark

En nation för alla utom för andra än de bästa! Inspektör Leif Lewin håller som sig bör överdådiga tacktal och vet att lägga orden rätt för att upplysa recentiorer om att det är öppenhet, medvetenhet och framförallt ödmjukhet som gör oss södermanland-nerikingar så mycket bättre än alla andra. Visst har inspektör rätt. Hade jag inte vetat att jag kämpade med de bästa hade det varit ännu svårare att passivt beskåda och vänta ut den tveksamma kompetens och de påhitt som delar av kommun och massmedia bombarderat oss med höstterminen 2000.

Min kära företrädare Emma Syrén avrundade sitt kuratorsår i samma graciösa mak som hon inlett det. En av de stora diskussioner hon hade att hantera, handlade om de heraldiskt korrekta färgerna i det nya nationsbandet. Denna diskussion fick äntligen sitt slut på andra landskapet den 10 april 2000. Landskapet beslutade då att det nya nationsbandet med färgerna vitt, rött, guld och svart skall vara det som skall finnas till försäljning. På samma landskap valdes jag själv till Förste kurator, Sara Nordström till tredje kurator, Emma Eriksson och Sara Arvidsson till klubbmästare och Olivia Kraus och Kristina Lundell till pubvärdar. Strax före landskapet, den första april, gick årets damsupé av stapeln under ledning av klubbmästare Carl-Fredrik Hamilton. Temat var "Domedagen" och flickorna vallades runt bland lekstationer där de bl.a. tävlade i Jeopardy mot Satan i jordkällaren, de skulle para ihop de 7 dödssynderna med nationskändisar som Leif Lewin, Jan Silvergren och Jens Johnsson och de skulle frigöra Andre kurator emeritus Pontus Scherp från sin korsfästelse för att sedan förenas i himmelriket och där avnjuta en härlig middag. Höjdpunkten under middagen, som fick flickorna att flippa ur helt var konserten av SN'Sync.

Även detta år arrangerades Högtidssillunch den 30 april i nationens festsal och fem jubelkuratorer installerades. Bland dem som var kuratorer för 50 år sedan fanns Nils Brage Nordlander. Han höll ett historiskt tacktal om hur

det var under hans kuratorsperiod då militär var inhyst i festsalen och fylld med halm, kuratorn själv stod vaktpost på S:t Larsgatan dit ämbetsmännen fick springa för att få vägledning vid inskrivningen och nationshuset tvingades tidvis till mörkläggnings. Efter högtidssillunchen följde champagnegalopp och högtidslandskap då Tredje kurator Sofia Ottosson tilldelades stipendiet Einar Petris minne. Valborg på den bästa av nationer blev en lång dag då nationshuset sprudlade av festligheter. Mycket tack vare valborgsgeneralerna Peter du Rietz och Tobias Adolfsson.

Trots envist festande blev festsalen, bara några timmar senare, fylld av traditions-hungrande majmiddagsgäster. Under middagen, som bl.a. gästades av Rektor Magnificus Bo Sundkvist och hedersledamot tillika landshövding Ann-Cathrine Haglund, installerades f.d. rektor vid Örebro Universitet, Ingmar Lind, till hedersledamot. Andre kurator Kristoffer Löf beskrev i talet till hembygden hur han från örebrosvampen blickade åt alla vädersträck och talade om galna sydnärkingar. Några dagar efter majmiddagen för ett tiotal landsmaninnor och landsmän till Förste kurator Emmas hembygd Eskilstuna, där man besökte Faktorimuseet, avnjöt lunch hos Förste kurator emerita Eva Schmekel, beundrade glaskonst hos Åsa Brandt och fikade hemma hos Emmas föräldrar.

På landskap III avtackades Emma och Tredje kurator Sofia Ottosson och sommaren var nära. Strax innan den hektiska brygganpremiären, hölls den 20 juni återigen en mycket lyckad Vårbal och det var inför en fullsatt festsal jag höll mitt installationstal. Den traditionstrognaste av nationer fick på grund av påtryckningar från inspektör emeritus Tom Saldeen hyfsa snapsen till *Sko-makaren* istället för *Ån en gång därän*.

Sommar

Inte helt utan besvär kunde brygganvärdarna slå upp portarna på nationens omåttligt populära sommarklubb. Den ombyggda baren stod färdigbyggd först samma morgon, menyerna blev färdiga en timme efter öppning, leveranser var försenade och fel kylar hade installerats i brygganbaren. Trots detta trollade skickliga värdar till en braksuccé och premiären drog massor med folk. Den 14 juli var det dags för revolutionsgasque och mitt första välkomst-tal som Förste kurator. När klubbmästarna tecknade att det var min tur tog jag, som i en dålig komedi, fram en handlingslapp. Jag letade frenetiskt efter mitt tal men var till sist tvungen att anförtro mig åt mitt urusla minne. Tack vare tacksamt skämtande om Andre kurator klarade jag mig gott. Det var en

mycket lyckad revolutionsgasque som ägde rum ute på Ultuna, gästad av skattmästare Gunnar Ekman med fru Birgitta och ett flertal kuratorer från andra nationer. HB citerade bildligt ett av Leif Lewins tal från Luciagasquen 1999 genom att framträda med "blänkande stakar i bara mässingen".

Med sensommaren närmade sig Bryggans avslutning och recentiorerna började skriva in sig vid nationen. Det var en hop ivriga ungdomar som törstade efter att få erfa uppsalastudentens lyckliga dagar och nog blev det lyckat. Så pass att vi höll två välfyllda recentiorsmottagningar. Lyckad blev även ämbetsmannakongressen som denna sommar, liksom förra, ägde rum på Barnens Ö. Det var en nyttig kongress med givande diskussioner och när ämbetsmännen dansat och levt om skulle det som vanligt bastas. Det var dock inte helt utan skador man i mörkret fumlade sig fram till bastun. De som svor över den oländiga terrängen kunde dock konstatera dagen efter att man med någon meter missat en tre meter bred och rak stig. Som en alldeles perfekt avslutning på den soliga helgen var vi några efterslätrare som gav oss ut på en härlig seglats styrd av krönikör Carl-Johan Hamilton. Inte ens Carl-Johans seglarvana kunde rädda båten från att ta in vatten, både från håll i skrovet och över relingen. Kanske vi var allt för många med allt för mycket öl. Vi fann det naturligtvis som bäst att dricka upp vår ballast men inte heller det kunde trygga den livräddade spexdirektören Daniel Procheus.

Höst

Mindre lyckat var det att återvända från ämbetsmannakongressen bara för att bli varse att tillståndsenhetens sjätte kontroll av nationen äntligen burit frukt. De hade nu funnit en brygganvärd med en mellanöl. Detta sensationella fynd gav dem inte bara anledning att kalla till krismöten och att alarmera pressen utan även att överraska nationen en sjunde gång. Denna sjunde gång fann de för gott att verkligen "ta nationen i örat", då de kommit på en serveringsansvarig som bröt på amerikanska och de funnit ett krossat glas på dansgolvet. Under de kommande två månaderna uppvaktades nationen flitigt av TV, UNT, ERGO, Studentradion, tidningen Studentliv och till och med av finländsk radio. Detta var första höststormen kring nationshusets vackra knutar.

Ulf Luvö, nyvald restaurangchef.

När nationerna ändå hamnat i fokus tog Uppsala kvinnliga studentförening tillfället i akt att ta upp en jämlikhetsdebatt. De opponerade sig, med rätta, mot att Stockholms nation anlitat en striptease-dansös, men för att ytterligare få tyngd i sak lyckades de vrida en herrmiddagsannons i vår nationstidning Aktuellt till att vara kvinnoförnedrande och manschauvinistisk. Så var Södermanlands-Nerikes nation med i helsidesreportage i kvällspresen också.

I samma mån som höstmörkret kröp tätare in på jaktlottet blev det allt svårare att hålla humöret uppe i ämbetsmannakåren. På många håll gick det trögt och som en konsekvens av redan eftersläntrande redovisningar och tung arbetsbörda valde Tredje kurator Sara Nordström att avgå. Till ny Tredje kurator tillförordnade nationsnämnden snart Mathias Lindner, vilken under terminen hållit sittningarna i schack som sånganföreläsare. Nationsnämnden hade mycket att diskutera denna termin, men inte bara tråkigheter. Tidigare under terminen beslutade man att bjuda in samtliga inspektorer med fruar till alla gasquer. Detta visade sig vara ett mycket uppskattat beslut.

Nationshusets väggar är dock tjocka och tål en hel del ickestudentikosa hyss, så på insidan har traditionerna burits vidare. Landskapet beslutade den 25 september att ändra stadgan till att dela upp restaurangvårdsämbetet på en restaurangchef, en barmästare och en köksmästare. Den 14 oktober hölls Seniorföreningens Höstfest 2000 med ett ovanligt högt deltagande, 125 personer! Detta var en mycket lyckad tillställning och en välförtjänt avslutning för avgående ordförande Jonte Smedberg.

Höstterminens andra landskap beslutade, till min stora förtjusning, att tillföra ett nytt ämbete till stadgan, nämligen landskapets ordförande. Detta landskap var det även val av de nya ämbetena som snart gick under smeknamnet restaurangtrojkan. Till restaurangchef valdes Ulf Luvö, till barmästare Patrik Ahlbeck och till köksmästare Mikaela Lindberg. Till klubbmästare valdes Olivia Kraus och Erik Isman och till Andre kurator för 2001 valdes Stefan Jansson, vars förflutna fick utgöra ett mycket roande inslag på landskapssexan.

En välförtjänt resa till Nylands nation i Helsingfors pausade terminens arbete för kuratelet och pubvärdarna Olivia Kraus och Kristina Lundell. Det var de finska vännernas Gäddfest som lockade. Det var en mycket intressant kanonfest i Vikingasalen i det vackra nationshuset på Kaserngatan 40. Tyvärr hann vi inte med någon sillunch dagen efter utan var tvungna att kasta oss på flyget för att återvända till en väntande Herrmiddag på den bästa av nationer. Väl på fest igen möttes vi av det för terminen vågade temat *kärlek*. En av kvällens höjdpunkter var spexdirektör Daniel Procheus sedan länge utlysta *Riverdance-duell*. Det var Andre kurator Kristoffer Löf som var föremål för utmaningen

och en fantastisk show ägde rum under en av de senare timmarna.

Snart var det istället dags för bal. Det var inför en fullsatt Gåsmiddag jag blottade mina bristande kunskaper om gåsar varpå en mycket road proinspektor emeritus Lennart Åqvist förgäves försökte rätta till min svenska. Även Förste kurator emeritus Daniel Johansson utbrast "för ut honom!" när jag en gång för alla proklamerade att Nynäshamn är en förort till mitt kära Sorunda. Gåsmiddagens två höjdpunkter var hedersledamotsinstallation av professor i civilrätt Åke Saldeen och den mycket efterlängttade installationen av professor i neurokirurgi Lennart Persson till proinspektor. Även denna sittning höll Andre kurator Kristoffer Löf ett uppskattat tal. Denna gången Talet till kvinnan med otaliga paralleller till universalverket Dremmel Multi.

Vinter

Den 4 december samlades åter landsmaninnorna och landsmännen till landskap. Det var inte bara terminens sista utan även Förste kurators sista som ordförande för landskapet. Det var med stor tillfredsställelse jag konfirmerade utgången av det allmänna valet av landskapets ordförande, och önskade Hemming Lindell lycka till med denna uppgift.

Höstterminen avslutades med Lucia och ämbetsmännens julbord. Den 12 december samlade programvärdarna Pernilla Gertéll och Carolina

Nyinstallerade hedersledamoten Åke Saldeen tillsammans med svägerskan Hill vid Gåsmiddagen 2000.

Dubowicz ihop en skara kreativa pepparkakshusbagare, vilket resulterade i att vi även detta år kunde företa oss ett luciätåg till inspektorsparets våning i Skytteanum med en tjusig pepparkaksborg i spetsen. Detta var uppskattat trots att luciätågets skönsång inte alls var särskilt skön. Kvällen kom och nationen slog upp portarna för smokingklädda Luciagasquegäster. Gästerna njöt av nationskörens luciätåg, framträdande av kvartetten Bar-B-Q med Magnus Åberg i spetsen och proinspektör Lennart Persson, som den 25 november fyllt 50 år, uppvaktades med ett SN-survival kit bestående av nationsslips, slipsnål, manchettknappar, kavajslagsnål och sångbok. Andre kurator Kristoffer Löf tackades för sina insatser och fick ett collage av foton från sitt kuratorsår och Mikael J Zaar överraskades med att tilldelas Seniorföreningens pris Årets Snärking för sina insatser med bl.a. nationstidningen under två år.

Två dagar efter luciagasquen öppnade julrestaurangvärdarna Kajsa Bennbom och Ulrika Gustafsson Arne Weises Julrestaurang. Med en imponerande fingertoppskänsla utvann dom det mysigaste nationshuset kunde erbjuda.

Redan första dagen det nya året stod det klart för mig att min andra termin som Förste kurator skulle ge mig livskvaliteter och erfarenheter som jag alltid kommer att ha enorm nytta av. Den kanske mest hjärtevärmade erfarenheten en Förste kurator kan känna är den när allt fungerar. För just så skulle det snart bli.

Omorganiseringen att gå från två pubvärdar till en restaurangchef, en barmästare och en köksmästare visade sig vara utmärkt. Ulf, Patrik och Mikaela visade en obeskrivlig glöd för att pröva nya idéer och det enda negativa var att jag inte lyckades ta Patrik i armbrytning på ämbetsmannakongressen. Kongressen bjöd dock annars bara på roliga inslag som bastubad, isvak och ett fantastiskt sålspej. Spexet var influerat av diskussionspunkt om en påhitad vännation i Norge som anmodat till Sälklubbarblot. Diskussionen som satte ämbetsmännens moral på prov svaldes dock med hull och hår och till kuratelets stora förtret var det alldeles för många som ville göra anspråk på eventuella resestipendier.

Årets start var annars lyckad på de flesta områden. Nya redaktören, Jonna Ekman, lovade att nationen ska ta tillbaka priset som bästa studenttidning vilket man förlorat till Ultunesaren. Kanske hade redaktörerna Stefan Hansson och Mikael J Zaar för mycket att göra med Aktuells 40-årsjubileum under det gångna året. Den 19 februari hölls vårterminens första landskap och Mathias Lindner blev nu välförtjänt vald till Tredje kurator. På landskapet kunde jag även meddela att Inspektör valt att utdela Södermanlands-Nerikes nations gilles stipendium, Årets Sörmlänning, till stipendiesekreterare

Patrick Lindevall för hans insatser. Som avslutning hade jag äran att bepryda skattmästare Gunnar Ekman med ett nyinförskaffat skattmästarinsignium efter hans 18 år i ämbetet.

Andra succéer som inledde terminen var teaterns uppsättningar *Tre utan båt* och *Huldorna*, och en recentiorsmottagning som bjöd på ett rysligt party och avslutningsvis källfärd utan kälke i Slottsbacken. I 15-gradig kyla kunde skräckslagna recentiorer se en klubbmästare endast iklädd kalsonger och klubbmästarinsignium störta nerför den isbelagda branten. Liksom denne klubbmästares förnuft försvann även nämnda insignium men kunde lyckligtvis återfinnas några dagar senare. Detta gav naturligtvis underlag för ett givet och mycket uppskattat välkomsttal en vecka senare på recentiorsgasquen. Efter påtryckningar från festsugna kulturbärare hölls den kulturmiddag som uteblev under hösten. Det var en kanonfest med god mat lagad av duktiga klubbverkare och med spontana sångframträdanden av, inte sällan, ekivok karaktär. Den galna festen nådde sin kulmen med diskodans på kuratorsexpeditionen och på det nyinförskaffade skrivbordet, vilket jag ritat själv med kravet att det skulle hålla just denna typ av verksamhet.

Vår

Redan tidigt under höstterminen tillsatte nationsnämnden en kommitté bestående av Louise Holm, Emma Syrén, Daniel Johansson och Pontus Scherp att förbereda en bal till vår kära inspektors 60-årsdag. Den 24 mars 2001 skulle den gå av stapeln. Inspektorsbalen har naturligt fungerat som en förevändning att få hela nationshuset uppfräschat. Under en entusiastisk diskussion om att bygga om discjockeybåset i trapphallen utbrister Tredje kurator Mathias Lindner ivrigt "hinner vi till inspektorsbalen?!" Han fortsätter muntert med "den här inspektorsbaaalen måste ju vara nationshistoriens största dead-line!" Till och med den hallbergsfätölj som varit på renovering sedan 1998 ska hinna tillbaka till Q-expen i tid.

Under våren tvingades Jakob Bäcklund efter fem trogna år som nationskaplan be om entledigande från denna uppgift då hans fru Anna väntar tvillingar i april. Min förhoppning är att Jakob alltid kommer att känna sig välkommen att söka fristad från sina faderliga uppgifter i glädjens- och studentfesternas högborg Södermanlands-Nerikes nation! På sista landskapet denna termin får vi vår chans att tacka honom för hans insatser.

Mitt år som förste kurator har varit, minst sagt, händelserikt. Som det naturligtvis ska vara för en kurator. Många stora och små projekt har inletts och många

har även avslutats. För detta bör jag väl rikta ett tack till vår kära intendent, tillika hedersledamot Håkan Gauffin som stått ut med allt tjat om idéer som han antingen släppt igenom eller bara skrattat åt. Mitt allra första projekt var att installera en kaffebryggare på kuratorsexpeditionen vilket visade sig vara ett uppskattat initiativ, då besöken av uppsatsskrivande landsmaninnor och landsmän ökade markant. Hötterminens flitiga besök av kommunens tillståndsenhet resulterade inte bara i en befängd varning utan även i ordningsregler, uppskärpning av ansvarskraven på serveringsansvarig personal och ett väldans uppspikande av skyltar och instruktioner. Under hösten har även Tredje kurator flyttat sin expedition till korridorrens allra sydligaste rum, som fått en vacker sittgrupp från Bjarne Forss' dödsbo. Landskapsarkitekter arbetar för att möblera om nationsträdgården och återbringa de ursprungliga växterna och lagom till Luciagasquen stod trapphallen nymålad och nymarmorerad för att lyfta fram dess skönhet men också för att bättre tåla den verksamhet som bedrivs idag. Efter att det nya låssystemet med elektroniska nycklar och koder installerats färdigt i januari, och kuratorsexpeditionen fått en ny kontorsmiljö, svor jag att inte driva ytterligare projekt

Gamla och nya inspektorer: fr. v Proinspektör Lennart Persson, Leif Lewin, Gunnar Wijkmán, Lennart Åqvist och Tom Saldeen.

under vårterminen. Det har visat sig vara svårt.

Stadgeändringen och införandet av en landskapets ordförande innebar viss arbetslättning för mig och jag kunde under en lugn stund i februari inte undgå att svära högt över skakningarna i nationshuset från busstrafiken på S:t Olofsgatan. Så var tjetat på kommun och myndigheter igång igen. Till slut fick jag låna radarpistol med tillhörande utrustning för att mäta hastigheten på trafiken i förhållande till skakningarna i nationshuset. Visst går det för fort och inom en

rimlig framtid hoppas jag få respons på mina önskemål om kommunala åtgärder för att hålla trafiken inom gällande hastighetsbegränsning och kanske till och med leda bort den tyngre trafiken. Förmodligen kommer detta projekt, liksom ritningarna på en utrymningsväg i Eskilstunarummet, ritningarna på ett nytt discjockeybås, visionerna om utbyggnad av nationshuset och det viktiga arbetet med hembygdskontakten som vi inlett i samarbete med universitetet att ligga på min efterträdarens bord.

Att vara ämbetsman vid den bästa av nationer är ett stort privilegium men även en stor ansträngning. Nu är jag Förste kurator. Före mig har många av er som läser detta varit Förste kuratorer och efter mig kommer många som vi ännu inte känner att vara Förste kuratorer. Proinspektör Lennart Persson beskrev i sitt tacktal på recentiorsmottagningen de nationsaktiva i en stafett. Att se viljan och kämpaglöden i ögonen hos sin medtävlare, ta sats, ta över stafettpinnen utan att tappa den, vända sig framåt och springa så fort man bara orkar tills det skymtar en ny medtävlare där framme. Det är detta kontinuum av kraftansträngningar som driver nationen framåt. Ibland varierar löpstilarna, någon springer fortare än en annan och ibland fumlas det i överlämnandet av stafettpinnen. Men framåt går det. Att vara student är vara utvecklingsinriktad, flexibel och revolutionär. Nu håller jag i stafettpinnen och den ska vara guld värd och fylld av 400 års kämpaglöd när jag önskar min efterträdare lycka till! Tack till alla som bidrar till nationens goda sak och fortlevnad.

Bryggan – sommarens glädjekälla för många, inte minst nationens ekonomer. Här lyckönskar sig de reklamansvariga vid premiären i sol den 3 juni 2000.

Nationens ekonomi 2000

Av Andre kurator Kristoffer Löf

Nationen redovisar ett hyggligt överskott även år 2000. När en Andre kurator talar om att nationen redovisar ett underskott eller ett överskott på viss summa, så menar denne oftast att Andre kurators verksamhetsområde redovisar detta resultat. Vad detta resultat blir är i stor utsträckning beroende av vad nationens dagliga verksamhet betalar i "hyra" till den förvaltande delen av vår organisation, d.v.s. till skattmästaren och förvaltningsdirektionen. Hyran sätts för att så långt det är möjligt täcka de faktiska kostnaderna för driften av nationshuset. För 2000 fastställdes hyran till 1,2 miljoner kronor, vilket i princip skall motsvara nämnda kostnader. Det innebär att hyran har höjts med 200 000 kronor två år i rad.

Det är då glädjande att konstatera att nationens verksamhet lyckats inbringa medel för att bära denna kostnad. För detta kan vi även detta år tacka vår sommarrestaurang, Bryggan, som vi är mycket beroende av för att gå runt. Trots att sommaren bjöd på regn i stort sett varje dag, så lyckades restaurangen bidra med ett resultat som täckte större delen av nämnda hyra. Det är onekligen ett styrkebesked – nationen kan göra ett positivt resultat även ett regnigt år!

Att det är försäljningen av alkohol som är grunden för nationens existens blev på sätt och vis extra tydligt under hösten. Vi ställdes då inför hotet att bli av med vårt serveringstillstånd. En snabb blick i resultaträkningen räcker för att konstatera att huvuddelen av våra intäkter därmed skulle gå förlorade.

Nationen är ingen krog, utan något mycket större. Men det är till syvende och sist de delar av vår verksamhet som påminner om krogens, som gör det möjligt att ha ett bibliotek med läsplatser och ett hus med plats för kör, teater och orkester. Det är tack vare våra ölkranar vi kan ge ut en tidning i färg och skicka stipendiater till andra studentorganisationer i Sverige och utomlands. Det är alltså inte bara vår urgamla rätt att ta oss en snaps vi försvarar när vi ställs emot de kommunala myndigheterna – det är hela vår organisation så

som vi känner den idag. Alternativet har alla som varit på Nylands nation i Helsingfors bevittnat. Nationen disponerar där endast ett vindsutrymme i sitt eget hus. Övriga lokaler hyrs av en krögare och kuratorn får boka sin festsal via honom.

Krögare, eller restauratör, är något nationen hållit sig med under lång tid för att kunna ordna fester för sällskap som ej ryms inom vårt serveringstillstånd. Sedan den 1 januari 2000 är vi dock ensamma i huset. Detta innebär att vi själva arrangerar festvåningsarrangemang för sällskap inom "den akademiska sfären". Tredje kurator ansvarar för arrangemangen och vi kan redan se att detta kan bli en god affär.

Bland den rad inköp som gjorts under året så tål det nya porslinet att nämnas särskilt. Äntligen har vi en nationsservis med vårt vapen i alla dess färger. Bara det är ju något som gör att varje landman bör kosta på sig ett besök på sin gamla nation!

Nationsföreningar

IF Trikadien

Ordförande: Tobias Bergkvist

HB:s Vänner

Ordförande: Olle Nordberg

Sekreterare: Henrik Ågren

Vännerna från Nyköping

Ordförande: Alexandra Augst

Sekreterare: Stefan Jansson

Södertälje förening, Telge Tokar

Ordförande: Johanna Åkerfeldt

Sekreterare: Kristina Bäckström

Vännerna från V Sörmland

Ordförande: _____

Vi från Stan

Ordförande: Jesper Göthe

Strängnäs-föreningen

Ordförande: Jonas Landström

Sekreterare: Nicklas Korsell

Kamraterna från Örebro:

Ordförande: Joakim Kreutz

Torsbälla Eskilstuna Kamratförening:

Erik van Alphen

Karin Stenstam

HB:s Anförare: Sofie Engström

SNQFC: Emma Syrén

SISN

Daniel Johansson

Ämbetsförteckning Södermanlands-Nerikes Nation hösten 2000 och våren 2001

Ämbete	Titel	Förnamn	Efternamn	Period
Inspektor	vice Rektor	Leif	Lewin	
Proinspektor	Professor	Lennart	Persson	
Skattmästare	Jur. kand.	Gunnar	Ekman	
Förste kurator	Stud.	Thomas	Neidenmark	
Andre kurator	Stud.	Kristoffer	Löf	HT 00
Andre kurator	Stud.	Stefan	Jansson	VT 01
Tredje kurator	Stud.	Sara	Nordström	HT 00
000701-001115				
Tredje kurator	Stud.	Mathias	Lindner	HT 00
00001120-001231				
Tredje kurator	Stud.	Mathias	Lindner	VT 01
1e fanbärare.	Stud.	Stefan	Jansson	HT 00
	Stud.	Karin	Stenstam	VT 01
2e fanbärare	Stud.	Ulf	Luvö	HT 00
	Stud.	Annemo	Huss	VT 01
Antikvarie	Stud.	Sara	Ottosson	
Arkivarie	Stud.	Magnus	Danielson	
Arkivarie	Stud.	Morgan	Malm	
Barmästare	Stud.	Patrik	Ahlbeck	VT 01
Besvärtskott	Inspektor			
	Nationsjurist	Anders	Frigell	
	Jur. kand.	Gustaf	Lind	
Bibliotekarie	Stud.	Karin	Beckman	
Biblioteksnämnden				
	Bibliotekarien			
	Andre kurator			
	Arkivarierna			
	Stud.	Charlotta	Leijonhufvud	HT 00
	Stud.	Stefan	Jansson	HT 00
	Stud.	Helena	Ekman	HT 00
	Stud.	Per	Sandström	
	Stud.	Anders	Wahlgren	
	Stud.	Fredrik	Armerin	
	Stud.	Christoffer	Stavenow	
	Stud.	Ulrika	Gustafsson	VT 01
	Stud.	Johanna	Svensson	VT 01
	Stud.	Olivia	Kraus	VT 01
	Stud.	Erik	Isman	VT 01
Datorförman	Stud.	Anders	Sandman	
Filmförman	Stud.	Tobias	Andersson	HT 00

Filmförman	Stud.	Klas	Svensson	VT 01
Förvaltningsdirektion	Skattmästaren			
	Förste kurator			
	Andre kurator			
	Tredje kurator			
	Fil. kand.	Agneta	Björnsjö	
	Advokat	Lars	Ekman	
	Redovisningschef	Bo	Lindquist	
	Jur. kand.	Stefan	Ränk	
		Jan	Gustavsson	
	Direktör	Göran	Ågerup	
Helgkaffevärd	Stud.	Mia	Vuolama	HT 00
	Stud.	Stefan	Poon	HT 00
	Stud.	Kristine	Eck	HT 00
	Stud.	Mikaela	Lindberg	HT 00
	Stud.	Daniel	Mendoza	VT 01
	Stud.	Sharon	Wiharta	VT 01
	Stud.	Markus	Wiborg	VT 01
Hovmästare	Stud.	Marcus	Andersson	VT 01
	Stud.	Kajsa	Bennbom	HT 00
	Stud.	Åsa	Collet	HT 00
	Stud.	Daniela	Ranna	HT 00
	Stud.	Kristine	Eck	VT 01
	Stud.	Kristoffer	Nordman	VT 01
	Stud.	Lars	Nautrup	VT 01
Idrottsförman	Stud.	Tobias	Bergkvist	
Internationell sekr.	Stud.	Sofia	Björkvi	HT 00
	Stud.	Charlotte	Tarschys	VT 01
	Stud.	Karin	Beckman	
Klubbmästare	Stud.	Sara	Arvidsson	HT 00
	Stud.	Emma	Eriksson	HT 00
	Stud.	Erik	Isman	VT 01
	Stud.	Olivia	Kraus	VT 01
Krönikör	Stud.	Carl Johan	Hamilton	HT 00
	Stud.	Märtha	Hulth	VT 01
Kärmarstkalk	Stud.	Kristoffer	Nordman	HT 00
	Stud.	Anna-Lena	Pettersson	VT 01
Köksmästare	Stud.	Mikaela	Lindberg	VT 01
Kördirektör	Stud.	Maria	Andersson	
Miljöförman	Stud.	Krista	Lillemets	
Musikanförare	Stud.	Jonas	Haulin	
Nationsfotograf	Stud.	Pernilla	Gertéll	HT 00
	Stud.	Karin	Jensen	VT 01
Nationsfullmäktige	Inspektor			
	Proinspektor			
	Skattmästaren			
	Förste kurator			
	Andre kurator			

	Tredje kurator			
	Programvärdar			
	Programsekr.			
	Klubbverket			
	Nationsnämnden			
Nationskaplan	Teol. kand.	Jakob	Bäcklund	
Nationsnämnden	Förste kurator			
	Andre kurator			
	Tredje kurator			
	Stud.	Erik	Isman	
	Stud.	Carl Fredrik	Hamilton	
	Stud.	Peter	Forsgren	
	Stud.	Ulf	Luvö	
	Stud.	Karin	Stenstam	
	Stud.	Catharina	Adlercreutz	
	Stud.	Stefan	Jansson	HT 00
	Stud.	Mathias	Lindner	HT 00
	Stud.	Johan	Brännström	VT 01
	Stud.	Kajsa	Bennbom	VT 01
Nationsnämnden sup	Stud.	Mikael J	Zaar	
	Stud.	Louise	Holm	
Nämndsekreterare	Stud.	Marie	Ramström	HT 00
	Stud.	Emma	Eriksson	VT 01
Närradioförman	Stud.	Christoffer	Stavenow	HT 00
	Stud.	Robert	Johansson	HT 00
	Stud.	Carl Otto	Öqvist	VT 01
	Stud.	Gustav	Öqvist	VT 01
PR-förman	Stud.	David	Samuelsson	VT 01
	Stud.	Per	Westermark	
Programsekr.	Stud.	Julia	Sjögren	HT 00
	Stud.	Theres	Sysimetsä	VT 01
Programvärd	Stud.	Pernilla	Gertell	HT 00
	Stud.	Carolina	Dubowicz	HT 00
	Stud.	Kajsa	Bennbom	VT 01
	Stud.	Kristina	Lundell	VT 01
Recentiorsförman	Stud.	Annemo	Huss	HT 00
	Stud.	Karin	Örtegren	VT 01
	Stud.	Erik	van Alphen	
Redaktör	Stud.	Stefan	Hansson	
	Stud.	Mikael J	Zaar	HT 00
	Stud.	Jonna	Ekman	VT 01
Restaurangchef	Stud.	Ulf	Luvö	VT 01
Restaurangvärd	Stud.	Olivia	Kraus	HT 00
	Stud.	Kristina	Lundell	HT 00
Seniorförening Ordf.	Nationsjurist	Anders	Frigell	
Spexdirektör	Stud.	Carl Johan	Hamilton	
Stadgeutskottet	Stud.	Robert	Johansson	HT 00
	Stud.	Stefan	Jansson	HT 00

	Stud.	Kristoffer	Löf	VT 01
	Stud.	Magnus	Danielson	VT 01
	Stud.	Arvid	Strömberg	
Stipendienämnden	Förste kurator			
	Stipendiesekr.			
	Stud.	Ulf	Luvö	HT 00
	Stud.	Stefan	Jansson	HT 00
	Stud.	Annica	Kjellgren	HT 00
	Stud.	Sandra	Paulmann	VT 01
	Stud.	Carl Fredrik	Hamilton	VT 01
	Stud.	Tesi	Aschan	VT 01
	Stud.	Magnus	Danielson	
	Stud.	Carolina	Dubowicz	
	Stud.	Petra	Lindquist	
	Stud.	Ulrika	Gustafsson	
	Stud.	Jessica	Tindre	
Stipendiesekreterare	Stud.	Patrick	Lindevall	HT 00
	Stud.	Annica	Kjellgren	VT 01
Sånganförare	Stud.	Mathias	Lindner	HT 00
	Stud.	Carl Johan	Hamilton	VT 01
Teaterdirektör	Stud.	Matilda	Norman-Hedlund	
Tisdagsvärd	Stud.	Anna	Tuominen	HT 00
	Stud.	Annica	Kjellgren	HT 00
	Stud.	Ulrika	Gustafsson	VT 01
	Stud.	Johan	Brännström	VT 01
Torsdagsvärd	Stud.	Ulrika	Gustafsson	HT 00
	Stud.	Johan	Brännström	HT 00
	Stud.	Kristina	Lundell	VT 01
	Stud.	Alexander	Widén	VT 01
Valutskottet	Förste kurator			
	Stud.	Mårten	Sandmark	HT 00
	Stud.	Mikaela	Lindberg	HT 00
	Stud.	Joakim	Kreutz	HT 00
	Stud.	Sofia	Björkvi	HT 00
	Stud.	Stefan	Jansson	HT 00
	Stud.	Kajsa	Bennbom	VT 01
	Stud.	Pernilla	Gertell	VT 01
	Stud.	Anna	Tuominen	VT 01
	Stud.	Carolina	Dubowicz	VT 01
	Stud.	Sandra	Paulmann	VT 01
	Stud.	Annemo	Huss	
	Stud.	Eric	van Alphen	
	Stud.	Karin	Stenstam	
	Stud.	Erik	Lardenäs	
	Stud.	Theres	Sysimetsä	
	Stud.	Enrique	Novella	

Nya medlemmar sedan förra Majhälsningen

Ständiga

Fil.stud. Michell Julin
S:t. Johannesg. 32 C, 25-26
752 33 UPPSALA

Adv. Anders Frigell
Box 1203
753 12 UPPSALA

Maria Valeberg
Östra Långg. 11
434 43 KUNGSBACKA

Jur.kand. Marcus Gränsmark
Bjurstorp
641 92 KATRINEHOLM

Birgitta Schulze
S:t. Johannesg. 34 A, 15-16
752 33 UPPSALA

Fil.stud. Karin Beckman
S:t. Johannesg. 34 C : 23
752 33 UPPSALA

Ulf Peyron
Blåklöcksv. 20
181 57 LIDINGÖ

Anders Åman
Sysslomansg. 16, 3 tr.
753 13 UPPSALA

Björn Engblom
Väderkvarnsg. 30
753 29 UPPSALA

Carl Fredrik Hamilton
Luthagsesplanaden 24 D, nb
754 24 UPPSALA

Sara Arvidsson
Krong. 6 A 13
752 38 UPPSALA

Jur.stud. Maria Dahlberg
Artemisg. 35, 2 tr.
115 42 STOCKHOLM

Sara Nordström
Artillerig. 4
752 37 UPPSALA

Karin Stenstam
S:t. Johannesg. 34 C 34
752 33 UPPSALA

Emma Eriksson
Krong. 2 B
752 38 UPPSALA

Intendent Håkan Gauffin
Arkitektv. 3
740 20 UPPSALA

Ändring från årsbetalande till ständig medlem:

Jur.kand. Malin Wallin
Malmag. 27 A
640 32 MALMKÖPING

Fil.dr Monica Engelhart
Tryffelgränd 7
122 63 ENSKEDE

Fil.mag. Ing-Marie Sjöqvist
Kronborgsg. 2 B, 4 tr.
252 22 HELSINGBORG

Ek.mag. Martin Hammarström
Malmgårdsv. 28, nb
116 38 STOCKHOLM

fd. överläk. Lennart Odeback
Gunnesv. 6
430 30 FRILLESÅS

Eva Widgren
S:t. Eriksg. 17
112 39 STOCKHOLM

Walter Thyselius
Finn Malmgrens v. 56, 3 tr.
121 38 JOHANNESHÖV

Reinhold Ljunggren
Storg. 16
598 37 VIMMERBY

Årsbetalande

Jesper Sagebrand
S:t. Johannesg. 34 A, 15-16
752 33 UPPSALA

Tobias Adolfsson
Krong. 6 B B 13
752 38 UPPSALA

Sai-Wing Cheung
S:t. Larsg. 6 B A 11
753 11 UPPSALA

Björn Kullinger
Rackarbergsg. 68
752 32 UPPSALA

Anna-Karin Sundström
S:t. Larsg. 6 B A 25
753 11 UPPSALA

Clara Brunen
Karlsrog. 11 A : 4
752 38 UPPSALA

Andreas Hartzell
c/o Isaksson, Laxg. 10
133 43 SALTSJÖBADEN

Per Linton
Karlsrog. 13
752 38 UPPSALA

Eva Pålsgård
Eva Lagerwalls v. 18
756 43 UPPSALA

Per Ström
Österängsg. 14 B
753 28 UPPSALA

Karin Hellström
C/o Jenny Blomqvist, Stud.stad. 18:271
752 33 UPPSALA

Jimmy Strand
Peterson-Bergers v. 59
756 49 UPPSALA

Lukas Ternborg
Albertinas v. 48
747 31 ALUNDA